

ETUPYÖRÄ

1/69

ETUPYÖRÄ

Vastaava toimittaja evl K K Kuismanen

Toimitussihteeri kapt P Tikkanen

Taloudenhoitaja rva Anneli Juujärvi

Puh Sodankylä varuskunta/3

Pankki KOP

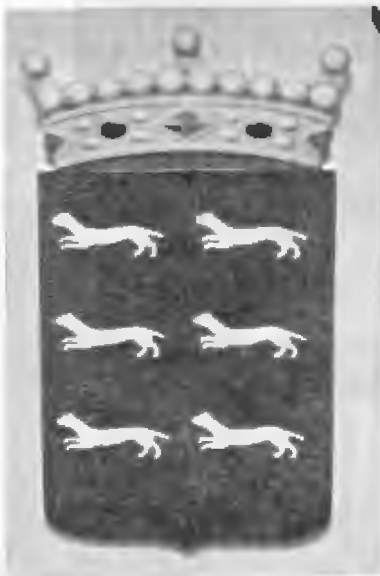
6. 12. 1968

Lapin Jääkäripataljoonan kantahenkilökunta

POLKUPYÖRÄPATALJOONA 1:n
JÄÄKÄRIPATALJOONA 1:n
POHJANMAAN JÄÄKÄRIPATALJOONAN
LAPIN JÄÄKÄRIPATALJOONAN
VARUSKUNTAPAikkojen MAAKUNNAT

K K KUUSMANEN

Maatamme ja erityisesti Lappia koetellut kova työttömyys on jälleen kerran osoittanut kuinka nopeasti yhteiskunnassamme vaikuttavat tekijät heijastuvat puolustuslaitoksen elämään. Tämän me olemme kokeneet monin tavoin myös Lapin Jääkäripataljoonassa. Heikko työllisyystilanne on lisännyt muun muassa vapaaehtoisien lukumäärää. Toisaalta se on lisännyt, niin yllättävältä kuin se kuulostaakin, työlomanomuksia. Tämä johtunee yleisestä rahamarkkinoiden kireydestä: monet työt, jotka ennen on teetetty vieraalla työvoimalla, pyritään nyt suorittamaan omin voimin.

Työttömyys on vaikuttanut myös valtion budjettiin, sillä työllisyysmäärärahojen kasvaessa on jouduttu vähentämään määrärahoja muun muassa puolustuslaitoksen osalta. Tämä on näkynyt välittömästi koulutusmäärärahojen supistumisena, mikä koetaan erityisen kipeästi meillä Lapin Jääkäripataljoonassa, koska meidän koulutuksemme edellyttää pitkäaikaisia harjoituksia laajoilla erämaa- ja tunturialueilla ja se vaatii runsaasti komennus- ja kuljetusväline-määrärahoja.

Työllisyysmäärärahojen lisääminen on toisaalta jouduttanut Sodankylän varuskunnan rakennustöitä, minkä johdosta Lapin Jääkäripataljoonan vahvuus nousee alunpitäen suunnitellun suurukseksi jo ensi vuoden alkupuolella.

Kuluneen talven aikana on työllisyysvaroilla saatu palkata siviilityöntekijöitä keskuskorjaamolle, keittiölle ja eskuntaan. On todettu, että puolustuslaitoksen piirissä voidaan mies tai nainen tehtävästä riippuen, työllistää noin 550—

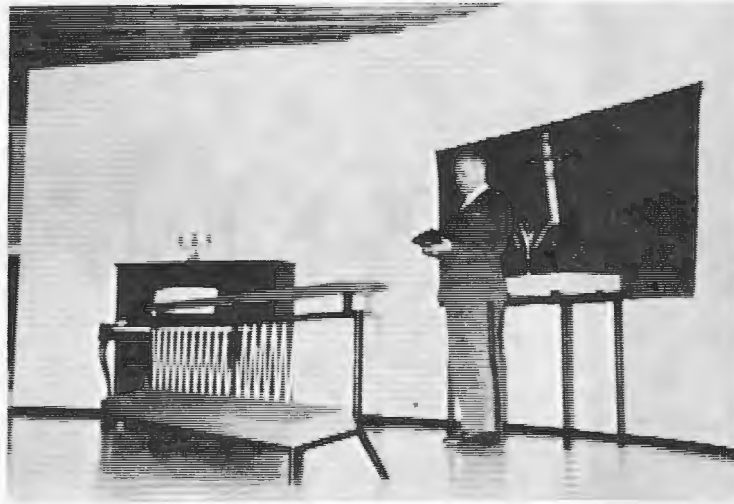
900 markalla kuukaudessa, joten nämä työpaikat tulevat valtiolle kaikkein halvimmiksi. Olisikin toivottavaa, että puolustuslaitoksen työhön sijoittamismahdollisuuksia käytettäisiin entistä enempi hyväksi, sillä Sodankylän kokoinen varuskuntakin pystyisi tarjoamaan useita kymmeniä pysyviä työpalkkoja, jolloin vastaava määrä varusmiehiä saataisiin koulutukseen.

Olen kirjoittanut työllisyystilanteesta näinkin paljon osoittaakseni, ettei puolustuslaitos ole mikään erillinen instituutio, vaan se kuuluu kiinteästi yhteiskuntaamme. Toisaalta olen halunnut tuoda esille sen, että puolustuslaitoksen tarjoamia mahdollisuuksia ei ole vielä kokonaisuudessaan osattu käyttää hyväksi. Edellä ei ole käsitelty lainkaan puolustuslaitoksen hankintojen osuutta teollisuuden ja maatalouden työllistäjinä, sillä se vaatisi liian paljon tilaa, eikä se liity välittömästi joukko-osaston tai varuskunnan toimipiiriin.

Äskettäin ilmestynyt tohtori Wilsonin tutkimus osoitti, että väestön ja erityisesti nuorison suhtautuminen maanpuolustukseen on myönteisempi kuin mitä julkisuudessa käytetyissä puheenvuoroissa on monesti esitetty. Tämä sama selkeä on koettu myös täällä Lapissa. Toivon, että työmarkkinoilla alkanut elpyminen ja sen mukana yleinen olosuhteiden paraneminen jatkuu, sillä se olisi eräs parhaista keinoista maanpuolustushengen kohentamiseksi ja ylläpitämiseksi.

Kaamos on jälleen kerran eletty ja voitettu. Toivotan Lapin Jääkäripataljoonan ja omasta puolestani kaikille tämän lehden lukijoille hyvää kevättä!

K K KUUSMANEN

KÄRSI VAIVAA

Niinkuin ainakin jalo, Kristuksen, Jeesuksen, sotamies

2 Tim 2:3

Saarijärven Paavon ja Jobin kärsimykset ovat jotenkin toisiinsa verrattavissa. Aviopuoliso rinnalla ei pystynyt siihen suinkaan antamaan opastusta. Suomessa on kuvattu Paavo Ruotsalaisen kärsimyksiä samanlaisiksi. Oma poika tuli kotiin hevosessa — murhattuna. Meidänkin ajassamme ovat murhan henget liikkumassa.

Jääkärien taistelu, sisäinen taistelu, tulee varmaan tuomaan niitä kärsimyksiä, joita sivullisen on vaikea ymmärtää. Jääkärien henki, se oli uskon henki. Muistanko minä, muistatko sinä: — kun painui päät muun kansan ja maan, me jääkärit uskoimme yhä. Taistelija Pietari neuvoo kirjeessään kuuliaisuutta — niinkuin vapaat, ei niinkuin ne, joilla vapaus on pahuuden verhona. Usko on luja luottamus siihen, mitä odotetaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy. Usko toi voiman kärsimyksiin. Tänä päivänä kysytään yksittäistaistelua — sisäistä voimaa. Me tunnemme sen, kuinka pyhän halveksiminen ja pilkkaaminen on nyt valttia. Sen voittamisessa, omassa puheessa ja elämässä, kysytään uskollisuutta.

Sisäinen taistelu on kansallemme tuttua. Kuitenkaan ei kukaan ole pystynyt eikä pysty hävittämään kansamme — Sinun ja minun — syvintä perintöä. ”Yli kaiken varottavan varjele sydäntäsi, sillä sieltä elämä lähtee. Mitä sanookaan sana sotajoukoista: ”Ei kuningas voita paljolla väellensä, ei sankari pe-

lastu suurella voimallansa. Turha on sotaratsu auttajaksi, ei pelasta sen suuri väkevyys. Katso, Herran silmä valvoo niitä, jotka Häntä pelkäävät ja panevat toivonsa Hänen laupeuteensa, pelastaakseen heidän sielunsa kuolemasta, elättääkseen heitä nälän aikana. Meidän sielumme odottaa Herraa, Hän on meidän apumme ja kilpemme.”

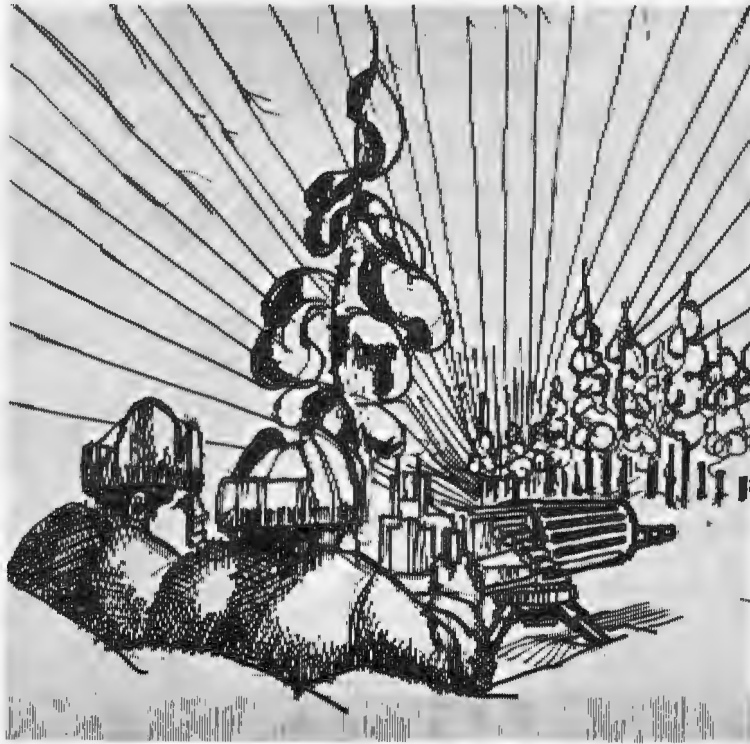
Turhaan ei YK:n ihmisoikeuksien julistuksen 1 artiklassa sanota: — Kaikille ihmisille on annettu järki ja omatunto. Tämän julistuksen ovat kaikki YK:n jäsenkansat allekirjoittaneet. Omantunnon sisäisen käsken edessä on kansamme seisonut. Kärsimys ajaa meidät Kristuksen luo — syntisinä. Hänen voimaansa annamme lupauksemme. Sillä vala on heille asian vahvistus ja tekee lopun kaikista vastaväitteistä. Valamme Jumalan kasvojen edessä on lupauksemme, joka meille sanoo enemmän kuin juhlahetkien tunnelman.

Arkipäivän aseveljeys, se pitää suomalaisen miehen ja naisen, suomalaisen kodin selkosten sylissä. Kristuksen taistelijoina me tahdomme palata jälleen lippujen alle, tahdomme pyytää hänen voimaansa, sillä itsemme vuoksi me taistoon lähteneet emme.

Herra, Suomen koteja siunaa — kärsimystenkin ahjossa. Hän valmistaa sinulle myös voiton taistelussasi.

Välirauhan päivänä 13. 3. 1969

ILPO SIRKKA

ITSENÄISYYTEMME MIEHET

*He uskotvat,
totovat,
kasvovat
helmassa Suomi-Äidin
nuo miehet uljaat,
rohkeat
itsenäisyyden.
He mursivat sorron,
katkivat kahleet,
tekevät Suomesta Suomen,
— he antovat meille Isänmaan.*

*He tekevät työtä,
kyntivät,
kylvivät,
seisoivat ase kädessä
vastassa vainolaista.
He nostivat tuhkasta
tuhotut kodit.
He maksivat velan
sodasta saadun.
He puskiivat voimansa rauhan työhön.
He antovat meille hyvinvoinnin.*

Vihreät sisaret

Tavallisesti olette itse saaneet kirjoittaa tämän oman palstanne. Nyt tällä kertaa olemme ritarillisia ja otamme tämän kirjoittamisen leiviskän omiin käsiimme. Emme tee tätä siksi, etteikö teilläkin olisi meille asiaa ja kirjoitettavaa, vaan sentähden, että tunnemme tarvetta näin sanoin, lausein ja sydämen vilpittömyydellä kiittää teitä näin julkisesti. Viime pikkujoulussamme te vihreät sisaret annoitte meille kaikille yksiköille lahjana radiot. Jo tämä lahja on suurimerkityksellinen yksiköille. Mutta tähän ei ole ainoa syy, mistä haluamme teitä kiittää. Jo se, että saamme tulla viihtyisään kotiinne, nauttia kahvimme ja pullamme, istahtaa hetken arkisen palveluksen lomassa, töllöttää töllötintä, hiljentyä hiljaisessa huoneessa seurustelemaan omien ajatustemme kanssa tai rentoutua pelihuoneessa, sisäampumarakdalla tai kirjastossa, on helmi arjen harmaudessa Yleensä koko toimintanne hyväksemme on sellaista jonka tulemme muistamaan pitkälti palvelusajan päättymisen jälkeenkin. Me jääkärit olemme vain niin hitaita kiittämään. Se ei johdu kiittämisen halun puutteesta, vaan paremminkin miehisestä ujoudestamme. Mutta kiitos kaikesta, mitä olette hyväksemme tehneet!

LAPIN JÄÄKÄRIT

Killan tapahtumat

Vuosi on vierähtänyt Killan kokouksesta. Aika oli ajallisesti vain vuosi, mutta tapahdunnallisesti ehken mittava. Toiminnallinen vuosi voidaan luonnehtia perinteiden vaalimisen vuodeksi. Vuoden mittaan saatiin mittava työ päätökseen, pataljoonan riveissä palvelleiden ja kaatuneiden jääkäreiden nimet kuparilaattoihin. Kustannusarvio, joka aikoinaan patsasta ja laattoja varten laadittiin, heitti pahemman kerran kuperkelkkaa, mutta tällä kertaa hyödyksemme. Tämä on laskettava ennenkaikkea talkoohengen, komentajamme myötämielisen suhtautumisen ja kaikkien niiden ansioksi, jotka ovat tavalla tai toisella patsashanketta eteenpäin ajaneet.

Toisen Kilita-vuoden kannalta merkittävä saavutus on ollut pataljoonan kunniakirjan saaminen palokinnoksi jaettavaksi. Nyt jo monen kotiutuneen seinnällä komellee tämä arvokas muisto palvelusajaltaan kunniakkaassa Lapin Jääkäripataljoonassa.

Kolmas merkittävä uudistus on ollut tämän Etupyörän muuttuminen kolme kertaa vuodessa ilmesty-

väksi. Tämä seikka on taloudellisesti raskas Lapin oloissa, mutta ensimmäinen vuosi on takana päin onnellisesti ja uusi on aloitettu toivorikkain mielin. Yrittämishalua ja hyvää onnea tarvitaan paljon, jotta tämä lehti pyörisi, niin ja tietenkin myötämielisiä ilmoittajia ja myös jäsenten tukea.

Tavallaan minulla on huono omatunto sen suhteen, että varusmiesten ja jäsenten suhteet ovat jääneet tänä "suurena rakennusvuotena" vähemmälle huomiolle. Tämän vuoksi tänä vuotena olisi tähän seikkaan kiinnitettävä entistä enempi huomiota. Keinoja varmaan löytyy, kun vaan viisaat päät pannaan yhteen. Ideoita otetaan kiitollisena vastaan Killan johtokunnassa ja ennenkaikkea myös varusmiesten taholta.

En ryhdy profetoimaan puoleen enkä toiseen Killan suhteen. Toivon vain menestyksellistä tulevaisuutta Killalle ja entistään enempi uusia jäseniä ja ystäviä. Yhteistoimin suuretkin pulmat ratkeavat.

PENTTI H TIKKANEN

Sodankylän varuskuntasairaala sai kirjoja

Lauantaina 1. 3. 1969 luovuttivat Sodankylän Lions klubin presidentti V. Hirvenkari ja sihteeri L. Eskola Lapin Jääkäripataljoonan komentajan evl K Kuismanen läsnäollessa Helsinki/Eiran Lions klubin lahjoittaman n 250 nidettä käsittävän kirjaston varuskuntasairaalan käyttöön. Lahjoituksen otti sotilaskotiyhdistyksen puolesta vastaan sen kirjastojaoston puheenjohtaja rouva Inkeri Salas ja rouvat Signe Kuismanen, Toini Westerlund, Anja Hautala ja ylihoit. Brita Salmi. Vastaanottopuheessaan Inkeri Salas kiitti lahjoittajia arvokkaasta lahjasta, jolla kirjasto

nyt saatiin perustetuksi. Kun se ei ole kooltaan tarpeeseen nähden vielä riittävä, kehoitti puhuja yhteisöjä ja yksityisiä henkilöitä seuraamaan kaukaisen lahjoittajan esimerkkiä luovuttamalla liiastaan jonkun kirjan varuskunnan ja siten niitten maakunnan omien poikien käyttöön, jotka täyttävät kansalaisvelvollisuuttaan Lapin Jääkäripataljoonassa. Sotilaskotisisaret ottavat myös mielellään vastaan luettuja, jo vanhojakin kuva- ja aikakauslehtiä, jotka he jakaisivat edelleen varusmiesten käyttöön. Tilaisuus päättyi sotilaskotiyhdistyksen tarjoamaan kahviin.

Lomayhdistys

Varuskunnan lomayhdistys r.y. jatkaa Vaasassa perustetun kesäsiirtolayhdistyksen toimintaa. Tämä on erittäin tervetullutta henkilökunnan yhteenkuuluvaisuuden lujittamiseksi, virkistys-, loma- ja retkeilytoiminnan kehittämiseksi. Lomayhdistyksen tarkoitukset ovat siis jalot ja mittavat ja niitten toteuttamisessa tarvitaan yhteistoimintaa ja ennenkaikkea tukikohtia, joihin yhdistyksen jäsenet voivat tukeutua ja tehdä retkiään.

Suikelolammen kämpppä Lokan tien tuntumassa, 54 kilometrin päässä varuskunnasta on erittäin sopivan matkan päässä jokaisen kukkarolle, tarpeeksi kaukana kirkonkylän hälinästä, tarpeeksi syrjässä, joten siellä olisi mahdollisuus tavoittaa oikea erämaatunnelma. Sijaitessaan vanhan Sompion laita paikalla, sillä on myös tarunomaista hohtoa. Kämpältäähän ei ole kovin kaukana niin sanottu Kotikuusikko, jota ajateltiin aikoinaan ensimmäiseksi Sodankylän kirkonkylän paikaksi ollen siellä silloin lappalaiskylä. Tosin suurin osa vanhaa Sompia on nyt Lokan tekojärven alla. Mutta siitä huolimatta erämaata riittää eikä Sompion kaira ole vielä tyhjä riistasta ja marjamaista. Kyllä siellä vielä metso siipiään vaeltajalle lotisuttaa tai ärhökkänä haukkuvalle pystykorvalle nokkaansa narskuttaa. Ja onhan siinä kairassa myös suurriistaa, joten jokohan ensi syksynä kerhojen hirvijahdit suuntautuvat Suikelolammen tukikohdasta käsin. Varmaan kesällä Jaskat, Pavet ja monet muut kalamiehet vispaavat lähipuroilla ja levittelevät käsiään virvelin vapa jatkeena, että näin iso se oli se suurin kalani, joka pahaksi harmiksi pääsi karkuun aivan käsistä. Monet kertomukset ja eräseikkailut tulevat varmaan kämpän seinien sisällä kerrotuksi.

Kämppätoimikunta oli löytänyt muitakin sopivia paikkoja, kuten Inarin rannalta ja Saariselältä. Nämäkin alueet puoltavat tietenkin paikkaansa, mutta jo kämpän saanti vaatii oman taloudellisen uhrauksensa. Ehkä nämäkin maastot tulevat tulevaisuudessa kysymykseen kämppätukikohtina. Sen parempihan se on mitä useampia tukikohtia on käytettävissä.

Luoston suunta tulee myös yhdeksi lomailukohdeksi, sillä puolustuslaitos ja LapJP ovat saaneet Orresokan kämpän hallintaansa. Sielläkin jää varmaan aikaa lomailijoille ja retkeilijöille. Ja onhan Luosto kaunista retkeilymaastoa, josta tulevaisuudessa ei tule puuttumaan mitään, ei edes vaativalta ja mukavuusiinkaan tottuneelta samoilijalta, sillä Luoston matkailuhotelli aloittaa toimintansa ensi syksynä. Siispä kaikille hyviä virkistysmatkoja toivoo

ETUPYÖRÄN TOIMITUS

LTN P AHO

KALEVALAISTEN TARU

eli mitenkä

Vaasan jääkäreistä tuli Lapin jääkäreitä

Ensimmäisissä säkeistöissä Sodanjumala langettaa tuomionsa vanhan Vaasan asukeille, vapiseville vääpeleille. Seuraavissa säkeistöissä kuulemmekin Vaasalaisen valituksen ja kuinka hän uhkaa janttautua Vaasaan, jonka jälkeen Sodanjumala paljastaakin kuinka yllättävästä seikasta johtuu pataljoonan siirto Sodankylään. Lopussa tapahtumat huipentuvat Louhen, pohjolan emännän juonitteluihin.

Sep on suuri sotaherra
ylen äijä kappisaapas
jo on Vaasaan tullaksenpa
Pohjanmaalle mennäksensä
miehet kaikki jo kokosi
saotti suuret sotaherrat
näille sitten tiuskahteli
poikaparaille pakisi:

”Ota poika perehesi
kaikki kimpsusi kokoa
itse nouse pyörällesi
polje pohjoiseen kovasti
petaaleilla penteleesti
kunnes tulet Sodankylään
Lapin raukoille rajoille
Sariolan salvoksille.”

Tuop’ on joukko sotilaita
kaiken tämmän kuullessansa
tunsi jo tuhon tulevan
pahan päivän päälle saavan
yksi pyörtyi, toinen kaatui
kalvahtihe kolmanneskin
yksi loihe lausumahan
vaivainen valittamahan:

”Oi sie suuri sotaherra
herra herraakin isompi
jopas sie jutun jutasit
vääpelille väitteleiksit
En sinä ilmoisna ikinä
kuuna kullan valkeana
lähe pohjolan tuville
Sodankylän seutuville
ainaiseksi asujaksi
ontuvaksi olijaksi.”

Siihen sanoi sotaherra
syyksi siirron supatteli

”Yks on hirvi hiihtämättä
saamatta Sodankylässä
siks on sinne siirryttävä
kairoille meiän kaottava
Pomokaira paettava
sittenpä vasta palaatte
kunpa hirven kumoatte.”

Tuostapa mieli yleni
 hyvä henki jo kohosi
 — pian hirven hiihtelemme
 karvajalan kaatelemme
 jo Pohjanmaalle palaamme
 aivan ihmisten ilmoille
 lantalaisten laiturille
 Louhi, pohjolan emäntä
 Pohjan akka harvahammas
 kovin korvin kuunteleikse
 soturien soitteloä
 vääpeliä väittelöä
 itseksensä tuon jo virkki
 Pohjolahan tuon puheli
 Sodankylään tiedotteli

”Nyt on temppu tehtävissä
 Sampo Lappiin saatavissa
 ilman taitavaa takojaa
 ilman oivaa Ilmarista
 Hiiden hirven hiihätytän
 lemmon lauman liikututan
 Pomokairan perukkahan
 Otan luodit luodikoista
 nouan haulit haulikoista
 näin pysyyi pataljoona
 sijoillansa Sodankylässä.”

Sep on soturi sokea
 pataljoonan palmentaja
 kokosi paljon kaatajia
 himo hirven hiihtäjiä
 eteviä pistäjiä
 hirven lihan kantajia
 jo lähti hiihtämähän
 kruunupäätä kaatamahan
 Hiihti päivän, hiihti toisen
 hiihti kohta kolmannenkin
 siitä loihe lausumahan:

”Ei helkkarissa hiihdetä,
 helikopteritta huhkita
 singoitta täällä suhkita
 niillä pian kaatelemme
 heti hirven hiihtelemme.”

Louhi, Pohjolan emäntä
 Sodankylän suojelija
 hirven kaadon estääksensä
 sai kyläläiset avuksi
 eräseuran elannoksi
 — siitä kaikki piristye
 ajon uuden aloittihe
 hiihti päivän, hiihti toisen
 hiihti kohta kalmannekin
 — paljon pojat paukutteli
 kivääreillä kimautteli
 karvat vain ne pölähteli
 hirvi juosta joukutteli
 muilla mailla mantereilla.

Tuo on kaataja kamala
 mahtavampi puheissansa
 ylen pieni teoissansa
 siitä loihe lausumahan:

”Ei pojat enää hiihetä
 Hiiden hirveä jahata
 viisi vuotta oltuamme
 tuskin Vaasaan lähtisimme
 yhen hirven saatuamme.”

Siitäkös ilo irtosi
 riemu suuri remahtihe
 lausui yksi kyläläinen
 laiha poika lappalainen:

”Oi sie kuulu kapiainen
 ylen äijä, itsellinen
 tähän loppu Louhen taia
 harvahampaan hirviharmit
 Hirven hiihät ihan kohta
 kaajat emä kanturan
 Oisit saanu aienminki
 jo kaatanut ennenminki
 mutt’ ammuut ilman luotia
 paukuit paukkupatruunalla.”

Vieraita Luostolla.

11. 3. 1969

*Ryhdykkäät jääkärit,
suorat rivit.
Huomto,
katse oikeaan
pataljoona tarkastetaan.
Jääkäriin marssi kajahtaa,
"hyvää päivää, herra kenraali",
vastataan.*

*Joutselän urhot
ja perinteet
mielissä käyvät,
jääkäriin velvoitteet.
Muistellaan heittä
ja uskotaan,
tulevaisuuteen luotetaan.*

*Ystävät, tuttavat
juhliivat kanssamme
jääkäriin juhlaa.
Kimaltaa kristallit,
loistavat mitallit,
säihkyvät silmät daamien
kilpaa tähtien kimalteen.*

*Valssi soi,
tanssitaan,
iloitaan
juhliessa päivää jääkäriin.*

Pee-Tee

VIHKIÄISET

Tammikuun alkupäivinä muuttivat sulhanen ja morsian yhteiseen taloonsa, omaksi kodikseen valmistettuun. Tämän sotilassulhasen ja siviilimorsiamen talohanketta oli tukenut sekä valtio että kunta. Niinpä vihkiäisvieraat olivat saapuneet toteamaan talon onnistumisen aina Helsingistä saakka. Arvovaltaisessa vierasjoukossa nähtiin arvokkaan leveitä kalunoita, "kissakauluksisia" kenraaleita ja onnittelijoista huomatuin henkilö oli itse puolustusministeri Sulo Suorttanan:

— Tämä on ainutlaatuinen ja ensimmäinen laatujaan maassamme. Toivottavasti näitä yhteissairaaloita tulee useampia, sillä turha on pienillä paikkakunnilla kehittää kahta organisaatiota rinnan, . . .

— Sodankylän kunnan ja varuskunnan välisistä suhteista olisi koko Suomen otettava oppia, mainitsi jalkaväentarkastaja kenraalimajuri Otto Ylirisku,

— Sodankylä olisi saanut sairaalan vasta joskus vuonna 1985. Mutta näin yhteistoiminnassa puolustuslaitoksen kanssa rakennettuna me saimme tämän paljon aikaisemmin, mainitsi kansanedustaja, kunnanvaltuuston puheenjohtaja Akseli Paarman vihkiäispuheessaan.

Näin 90 paikkainen yhteissairaala oli juhlittu aloittamaan toimintansa. Potilaspaikkoja on kummallakin saman verran eli 45. Kunnansairaalan puolella on 12 paikkainen synnytysosasto, josta osa on jouduttu ottamaan tavallisten potilaitten käyttöön. Varuskuntasairaalan puolella on erittäin tehokas kahdeksan potilaan eristysosasto. Keittiötilat ja poliklinikka ovat yhteiset, kummallakin on oma laboratorioinsa jne.

Tämän yhteisen talon potilaista vastaavat Sodankylän kunnanlääkärit Yrjöt Leskinen ja Näsi. Varuskuntasairaalan puolella toimii ylihoitajana rouva Brita Salmi ja kunnansairaalan puolella neiti Aili Salkomaa. Sotilaallisesta järjestyksestä huolehtii sotilasmestari Urho Pöyry.

Esikuntakomppania

Kuluneen 48. toimintavuoden aikana Esikuntakomppania on säilyttänyt mahtiasemansa pataljoonan suurimpana komppaniana ja jopa lisännyt vielä etumatkaansa. Tämä johtuu yksinkertaisesti siitä, että Esikuntakomppaniaan siirrettiin Sotilasläänin muista joukko-osastoista komennusmiehiä ja näin Esikuntakomppania on omalta osaltaan auttanut muita yksiköitä saamaan jääkäreitä mahdollisimman paljon toisarvoisilta komennuspaikoilta koulutukseen. Tämä komppanian paisuminen on aiheuttanut ennenkaikkea väepelille ylimääräistä työtä, sillä henkilökunta ei ole lukumääräisesti lisääntynyt.

Komppanian henkilökunnassa on vuoden mittaan tapahtunut huomattavia muutoksia. Yliluutnantti Kalevi Pökkä luovutti päällikön tehtävät allekirjoittaneelle ja siirtyi viestikapteenikursseille. Kersantti Sääskilähti matkusti Viestikouluun peruskursseille ja kersantti Kivioja siirtyi Rajavartiolaitoksen palvelukseen. Näiden menestysten paikkaamiseksi on komppaniassa ollut suuri ilo saada omassa yksikössä palvelleet kers Väyrynen tilalle. Kersantti Väyrysen paikan radioaseman hoitajana täyttää nyt värvätty Salmela, joka myös on saanut radiokoulutuksensa meillä.

Uusi henkilökunta on sulautunut komppaniaan niin hyvin, että koulutus ei henkilövaihdoksien yhteydessä ole kärsinyt lainkaan. Tästä on osoituksena radiomiesten saavutukset luokkakokeissa, alokkaiden menestyminen koulutustarkastuksissa ja eräiden komppaniassa palvelleiden menestyminen RAUK:ssa.

Pataljoonan sisäisiin kilpailuihin on komppania osallistunut vaihtelevalla menestyksellä. Joukossa on ollut huippuja, jotka ovat yltäneet pataljoonan mestaruuteen saakka sekä hiihdossa että suunnistuksessa, mutta taso on puuttunut. Kilpailuhenki on ollut aina korkealla, vaikka lopullinen sijoitus joissakin kilpailuissa on jäänyt keskinkertaista huonommaksi. Viikottain suoritettut kuntohihdot ja kävelyt eivät näet pysty korvaamaan sitä liikuntaa, mikä antaa fyysisistä kestävyistä koulutuksen yhteydessä.

Toivotan kaikille yksikössä palvelleille parhainta onnea ja menestystä.

Luutnantti ILKKA ASTELJOKI

1. Jääkärikomppania

Puolustusvoimain juhlavuosi oli 1. Jääkärikomppanian kohdalla aivan erikoisen merkittävä. Pataljoonan komentaja palautti nimittäin erään vanhan perinteen kunniaan määrämällä yksikkömme lippukomppaniaksi. Tässä kunniakkaassa tehtävässä olemmekin sitten saaneet toimia useissa juhlatilaisuuksissa. Muissakin suhteissa vuosi on ollut menestyksellinen. Tästä kertoo esimerkiksi Koukkaaajapatsaan kolmas perättäinen voitto.

Mutta myös tappioita on ollut. Elokuun viimeinen viikko oli varsin synkkä, sen aikana komppanian kantahenkilökunta väheni kymmenestä viiteen. Pois siirtyivät kapt Auvinen, ltn Asteljoki, ylik Puustinen, kersantit Wallden, Soilanterä ja Hietanen. Ja tilalle tuli vain uudeksi päälliköksi määrätty ylil Närhi. Kun vielä kers Honkonen siirtyi lokakuussa pois ja hänen seuraajakseen tulleet kers Laine vuodenvaihteessa, oli komentajan pataljoonan yhteisessä joulujuhlissa lupaa "joululahja", kaksi aliupseeria lisää, varsin tervetullut ja tarpeelliset. Vuoden päättyessä yksikön kantahenkilökuntaan kuuluivat ylil Närhi, ltn Hellman, yliv Aherto, kers Rautanen, kers Vanhanen ja kers Salmela.

Tavanomaiseen varusmieskoulutukseen ovat kuluneen vuoden ajan antaneet vaihtelua varsin pitkät leirivaiheet. Parhaat miehet ovat saaneet asua teltoissa lähes puolet palvelusajastaan.

Lisäväriä ovat olleet antamassa myös reservin kertausharjoitukset. Niihin osallistuneet reserviläiset on säännöllisesti vastaanotettu ja varustettu, väliin majoitettukin 1. Jääkärikomppaniassa. Reserviläiset puolestaan ovat erinomaisella innostuksella ja asiallisella suhtautumisella usein varsin rasittavaankin palvelukseen antaneet hyvää esimerkkiä yksikkömme varusmiehille.

Yliluutnantti MATTI NÄRHI

2. Jääkärikomppania

Vuoden 1968 jäätyä taakse, lienee syytä hetken mieltä, mitä olennaista se meihin 2 JK:n jääkäreihin jätti. Se jätti joukon sekavia tunteita ja opetti meitä sopeutumaan, tutustumaan ja tunnustelemaan — kantahenkilökunta vaihtui kutakuinkin samassa tahdissa varusmiesten kanssa — eri tehtävänsä 2 JK:ssa luovuttivat vuoden varrella ylil Sallinen, ylik Virpikari, kers Määttä, kers Korkeaniemi, kers Vesterinen, kers Vihriälä ja kers Muttonen. Vastaanottajina olivat kapt Vilenius, ltn Ryynänen, kers Lassila, kers Kämäräinen ja kers Häkkinen.

Mennyt vuosi iski meihin voimakkaan ja vaativan urheiluhengen. Se opetti meidät ylittämään itsemme ja siten antoi meille yllättävän menestyksen makeimmillaan maisteltavaksi. Tämän teimme hiihdossa niin massalla kuin kärjelläkin. Onpa meillä esitellä puolustusvoimain mestarikin varusmiesten ampumahiihdossa; alik Teuvo Pekkarinen. — Muistettakoon kuitenkin, että saimme myös monesti maistaa yllättävän tappion karvasta kalkkia. Sekin opetti meitä.

Kova koulutus sai jääkärit ammentamaan voimaa urheiluhengestä ja huumorista. Sotaharjoitukset sujuivatkin sitten kepeästi ja osoittivat selvästi, että "vanhassa" on sellainen henki ja kovuus jonka nuorempi jääkäri saavuttaa vasta kuukausien kuluttua.

2./LapJP:n päällikkö kapteeni J VILENIUS

3./LapJP

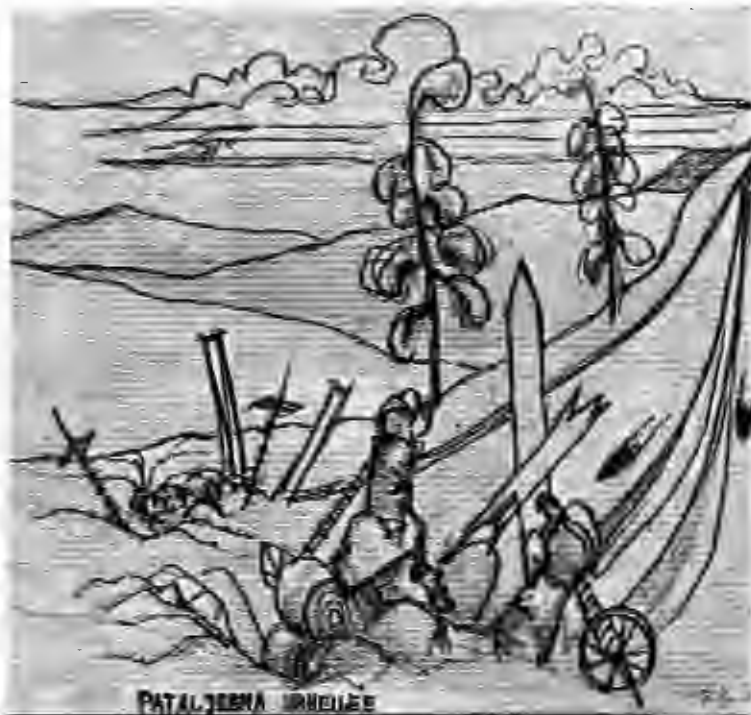
Vuosi 1968 on jäänyt jälkeemme työntäyteisenä. 3. Jääkärikomppania on kasvattanut kuluneena vuotena itsenäisiä ja yritteliäitä kansalaisia joihin on iskostettu nykyajan jääkärihenki. Muutoksia on tapahtunut kuluneena vuotena hyvinkin paljon. Koko henkilökunta on vaihtunut kuluneen vuoden aikana uusiin vereksiin voimiin. Kiitettävän nopeasti on kuitenkin sekä henkilökunnan, että varusmiesten kesken omakuttu yhteenkuuluvaisuuden henki. Koulutuksessa on päästy hyvin suoriin mistä kiitos lankeaa kouluttajille sekä ennenkaikkea jääkäreille.

Suurissa kilpailuissa emme ole loistaneet huipuilla vaan tasaisella varmuudella, olemme sijoittuneet keskivaiheille urheilun kaidalla polulla. Urheiluinnostuk-

sen kohottamiseksi on yksiköllä omat mestaritaulunsa joihin tullaan kaivertamaan mestareiden nimet. Nämä taulut ovat ensimmäiset koko pataljoonassa, joten mekin olemme luomassa uusia perinteitä joita aina pitää vaalia ja joista uudet jääkärit näkevät kunnostautuneiden nimet.

Yksikön henkilökunnasta ovat poistuneet muihin tehtäviin kaikki jotka olivat kirjoilla 1. 1. 1968 3. Jääkärikomppaniassa. Maininnan ansaitsee yksikön vanhan palvelijan sotilasmestari Westerlundin siirtyminen eläkkeelle syksyllä. Tosin hän palvelee vielä pataljoonaa toimimalla Siilashallin vahtimestarina.

3. Jääkärikomppanian nykyinen henkilökunta ja varusmiehet tervehtivät entisiä 3 Jääkärikomppanian varusmiehiä ja henkilökuntaa. K JUVONEN

Kranaatinheitinkomppania

Kranaatinheitinkomppania edustaa Lapin Jääkäripataljoonassa raskasta tulta ja lisää pataljoonan tulivoimaa kouriintuntuvasti. Tulen saaminen oikeaan aikaan oikeaan paikkaan on koulutuksen tavoitteena. Komppaniaan kuuluu myöskin suora-ammunan edustajia nimittäin "Lapin Ilmatorjuntajoukot", jotka ovat mitä monikäyttöisimpiä toimittaessa Lapin aavoilla alueilla.

Näiden koulutushaarojen parissa on komppanian koulutus tapahtunut myöskin kuluneena vuotena. Koulutustavoitteet ovat pysyneet samana mutta samaa ei voida sanoa kouluttajista. Kouluttajat ovat vaihtuneet useaan otteeseen. Vuoden 68 helmikuussa ltn P Heikkilä siirtyi RAUK:n krh-kouluttajaksi, mutta saimme lausua hänet jälleen tervetulleeksi takaisin elokuun lopulla. Huhtikuussa komppaniaan astui KadK:sta ltn V Pentti, mutta hänet nielaisi jälleen RAUK elokuussa. Elo-syyskuun vaihteessa tapahtui myöskin komppanian päällikkyuden vaihdos. Kapteenkurssille komennettu ylil R Jääskeläinen luovutti päällikkyuden ylil R Salliselle. Samoihin aikoihin komppaniasta komennettiin Aliupseerikouluun Lappeenrantaan useita nuoria aliupseereita saamaan lisätietoja ja -taitoja valitsemaansa elämänuraa varten. Komppaniaan on menetettyjen tilalle saatu vahvistukseksi komppaniassa jo aikaisemminkin palvelleet väep M Hautala ja ylik R Kukkohovi. Komppaniassa koko vuoden perinnetun jatkuvuudesta ovat huolehtineet komppanian väepeli ylik Vuorinen, It-joukkojen kouluttaja ylik M Mäkinen, krh-kouluttaja ylik K Heino sekä ylik V Herranen, joka on siirtynyt komppaniaan perustetun asevaraston hoitajaksi.

Kranaatinheitinkomppania on pataljoonan toiseksi suurin komppania ja aika ajoin on asuttu niinkuin asuntopulakaudella, mutta hyvällä tahdolla on kaikille löytynyt vuode ja kaappi. Ajoittain sitä on helpottanut ulkopuoliset komennukset, joista mainittakoon Geodeettisen laitoksen tehtävissä ollut yksi joukkue kesäaikana. Komppanian saavutuksista pataljoonan kilpailuissa mainittavimpia ovat olleet 1. sija yleisurheilussa ja ylik Heimon johtaman partion voitto V:n 69 hiihtopartokilpailussa, niissä koko komppanian sijoitus oli toisena.

Kranaatinheitinkomppania pyrki omalta osaltaan jatkamaan entisten raskasasejääkäreiden kunniakkaita perinteitä. Siihen velvoittaa jo komppanian viirikin, joka on saanut tunnuksiksi "ensimmäisten jääkäreiden" käymän taistelun, Joutselän taistelun muistomerkki.

Ylil R SALLINEN

Panssaritorjuntakomppania

Supi suomalaiseseen tapaan on vuonna 1968 Panssaritorjuntakomppania vetänyt köyttä Esikunnan kanssa henkilökuntakysymyksissä. Esikunta voitti

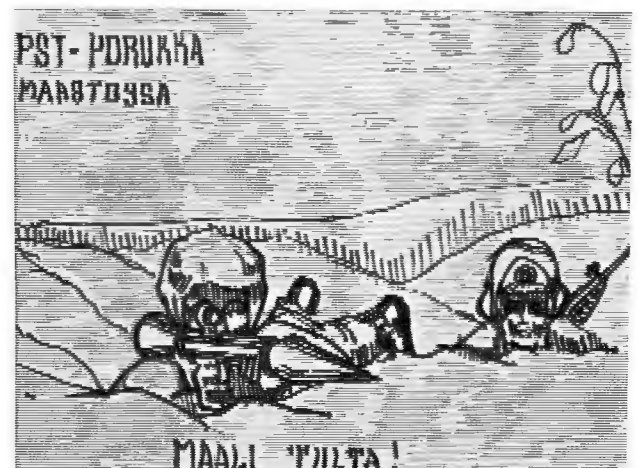
10-4. Vaihdon nopeus olikin melkein samaa luokkaa kuin Suomen maajoukkueella 4x400 metrin viestissä. Suurimman menetyksen komppania kärsi syksyllä päällikön vaihdoksessa kokonaista 32 senttimetriä (191 cm-169 sm=32 sm Efr Elon mukaan) ylil Jyrki Porraksen harpatessa seuraavalle portaalle.

Karkausvuoden aikana ei PstK:lla ole ollut niin vähäpätöistä komennusta, ettei se olisi koulutusta haitannut tahi päinvastoin. Siksi vuoden aikana kekeiltiin tehostettua rastikoulutusta. Rasteja on ollut Ivalossa, Orajärvellä, Käyrämössä, Kelujärvellä, Pellossa, Kittilässä ja Ristilammella. Lehti-, radio- ja televisiotietojen lisäksi kannattanee mainita tieuran aukaisu Kyläjärvelle niin, ettei uralle jäänyt käelle edes kukuntapuuta. Siksi sinne piti rakentaa 2 siltaa, joiden kaiteet soveltunevat tähän tarkoitukseen. Muissa sillanrakennuksissa sai eräs nimeänsä ei julkisuuteen haluava henkilö "pataljoonan toiseksi pidetyimmän sillanrakentaja luutnantin" arvon.

Urheilukilpailuihin on osallistuttu kilpailukäskeyn mukaisesti. Arvokkaimman voiton saavutti yrmeä väepeli Kasvin partio "puhtaalla asialinjalla" pp-partiokilpailussa. Kilpakumppaneitaan paremmin on PstK myös sijoittunut kuntoratakilpailussa ja 10x50 m:n viestiinnissa siis molemmissa ylimenokoulutuksen alalajeissa. Varsinaisia huippu-urheilijoita ei ole saatu marssitettua alokkaiden vastaanottoelimistä kaukaisimpaan komppaniaan, mutta siitä huolimatta päällikön vaihdoksen yhteydessä komppanialle luovutettiin arvokas entisten vaasalaisten lahjoittama kiertopalkinto.

Viihdytysiltoja on pidetty jo totuttuun tapaan. Näissä "asevelli-illoissa" on pyritty tieteellisellä tarkkuudella tutkimaan mm seuraavia toisen maailman ongelmia: siten eri aselajiin kuuluvat syyttävät esimerkiksi rakovalkean ja mikä onkaan nimeltään se sotilaskäyttöön soveltuva pesuaine, joka suorastaan räjäyttää lian pois.

Komppania odottaa vuonna 1969 näkevänsä panssarivaunun.

Puolustuslaitoksen Sodankylän korjaamo

Varuskunnallisenä laitoksena toimii Sodankylässä keskuskorjaamo, jonka tehtävänä on huolehtia varuskunnassa olevien joukkojen ja laitosten teknillisestä korjaustarpeesta. Lisäksi ulkopuolisetkin voivat tuntea korjaamoon.

Korjaamon, kuten kaikkien yhteiskunnallisten laitosten, organisatio, tekemiset ja tekemättä jättämiset, sekä rahatalous ovat kirjallisilla määräyksillä sidottu. Niinpä vain määrättyjen huoltoalojen korjaukset kuuluvat maksutta suoritettavaksi. Ikävä kyllä jotkut, jopa tärkeätkin alat, tarvitsemaan korjaamon palveluksia, joutuvat kaivamaan takataskuaan. Myös kaikki uuden teko on maksettava.

Jokaisesta työstä on tehtävä kirjallinen työtilaus, josta selviää työn laatu, esineen nimike ja menokohta. Tämän perusteella laatii korjaamon toimisto työmääräyksen ao osastolle. Osasto suorittaa työt siinä järjestyksessä, kun työmääräykset sinne ovat saapuneet. Työssä tarvittavat tarvikkeet luovutetaan varastosta työmääräyksellä ja poistetaan kirjanpidosta myös tällä. Jokaisella tarvikkeella, olkoon se korjaamon ostama tai veloituksetta saama, on hinta. Tarvikkeen hinnalla on tärkeä tehtävä omakustannuslaskennossa, josta lähetetään tiedot pääesikuntaan kuukausittain.

Korjaamon johtajan apuna on toimisto. Muuten korjaamo jakautuu varastoon ja eri osastoihin, joilla kullakin on oma mestarinsa, joka johtaa osastoaan korjaamon johtajan alaisena melko itsenäisesti. Varastonhoitaja on hyvin kiinteässä yhteydessä toisaalta toimistoon ja korjaamon johtajaan, sekä toisaalta osastoihin ja työntekijöihin.

Henkilökunta muodostuu sekä sotilaista, että siviileistä. Työnjohtajina toimivat aliupseerit sekä siviilit ja työntekijöinä siviilit sekä varusmiehet että aliupseerit. Naiset ovat toimistossa sekä siivoojina. Tällä työllisyyskaudella on korjaamolla 5 työllisyys ihmistä. Siviilihenkilökuntaa olisikin lisättävä. Varsinkin eräät määrättyt alat ja pullonkaulat olisi kyettävä työllistämään palkatulla henkilökunnalla. Sotilaiden käyttö työntekijöinä ei ole edes mielekästä, saati heidän usein toistuvat poissaolonsa korjaamolta aiheuttavat suuriakin viivytyksiä ja vaikeuksia työnteossa.

Varojen käytöstä antanee parhaan kuvan seuraava: Vuonna 1968 myönnettiin käyttövaraa n. 61.700 mk, jonka käyttö oli seuraava:

— palkat	20.000 mk
— materiaalin hankinta	51.000 „
— työkalut ja koneet	1.000 „
— voimavirta	2.000 „
— ulkopuolinen työ	1.000 „
— muut kulut	500 „
Yht	75.500 mk

Erotus n. 13.800 mk on saatu laskutuksilla eri menokohdilta.

Kuukausittain kuluu rahaa:	
— autojen huoltotarvikkeisiin	1.200 mk
— palkkoihin	900 „
— voimavirta ym. kulut	300 „
Yht	2.400 mk

Joten vuoden ”vakio” kulut ovat 29.000 mk.

Työllisyysmiehet eivät kuulu näihin palkkoihin

Kun vähennetään v:n 1968 käyttövaroista (61.700) työllisyysrahat n. 10.000 mk, jää viime vuodelle 51.700 mk. Kun edellisestä summastap uolestaan vähennetään vakiokulut 29.000 mk, jää varsinaisiin korjauskuluihin 32.700 mk, josta autojen korjauskulut ovat n. 80 % eli n. 26.000 mk. Lopulla 6.700 markalla korjataan kasarmi ja toimistokalusto, pioneerivälineet, asekalusto, liikunta ja kuormastovälineet sekä ostetaan korjaamolle hitsaustarvikkeet, puutavara, maalit, pyyheaineet, metallit, pultit ja mutterit, koneiden terät ja -korjaukset, letkut ja mittarit, työkalut ja kaikki muu korjaamolla tarvittava materiaali. Kuten ajattelevalle lukijalle edellisestä selviää, on korjaamolla omat pikku vaikeutensa. Työn puutetta ei vajaan viiden toimintavuoden aikana ole ilmennyt. Puute on ollut melkein tasapuolisesti rahasta ja työntekijöistä tai teettäjistä. Ymmärtäväiset ja pitkämieliset asiakkaat ovat tehneet korjaamon toiminnan miellyttäväksi ja kitkattomaksi. Kiitos heille.

**Pyöräily
on
suurta
muotia**

TERÄS SIIPi

**-pyörä — aina hyvä
ajoneuvo**

Valmistettu parhaista osista
Taattua tarkkuustyötä

TERÄS oy

Kemijärvi—Sodankylä
Rovaniemi

Sodankylän Varuskunnan Upseerikerho ry:n toiminnasta

Puutteellisista tiloista huolimatta on kerhomme toiminut vireästi. Kerhon jäsenien mieliä on lämmitänyt, kun laajenevassa varuskunnassa liikkuvista tiilikuormista on silloin tällöin liennyt tiili pari rakentamisvaiheessa olevaan kerhorakennukseenkin. Tunnettu asiahan on, ettei upseeri pysy kauaa samassa paikassa vaan siirtyy omasta tai esimiesten tahdosta. Kerhomme on ollut jäseniensä kaltainen. Toisin "siirrot" ovat tapahtuneet ja tulevat tapahtumaan varuskunta-alueella.

Nykyisin muistelee kapteeni Vilenius kerhomme toimintaa asunnossaan rakennus 5:n eteläpäässä, jossa kerhotilat olivat aina viime kesäkauteen saakka. Uusien rivitalojen valmistuttua kerhomme puheenjohtaja, majuri Salmi "luovutti" neljän huoneen asuntonsa rakennus 5:n pohjoispäästä kerhon käyttöön. Niinpä onkin hän toivottanut omat ja vieraat noin vuoden aikana tervetulleiksi "kotiinsa" eri tilaisuuksien puitteissa. Seuraava kerhon "siirto" tapahtuneekin sitten jo varsinaiseen kerhorakennukseen, jonka odotetaan valmistuvan kuluvan vuoden aikana.

Johtokunta onkin suunnannut jo kaikki kalustoym hankinnat uutta kerhorakennusta varten. Odottavan aika on pitkää, mutta kun syksy ehtii, niin eiköhän vieraskirjaa täytetä jo seuraavassa "siirto-paikassa" tupaantuliaisten merkeissä.

Kerhomme kolmanneksi toimikaudeksi perättäin valittu puheenjohtaja, majuri Salmi, on johtokuntansa kanssa suunnannut kerhon toiminnan aktiivisesti ns neljän kerhon toimintaan. Toiminta ei ole rajoittunut suinkaan nelostien tuntumassa tapahtuneeseen hirvenhiihdäntään, vaan on toimittu monella eri tavalla. Paikallisten varuskunnan ja reserviläiskerhojen kanssa on monasti järjestetty yhteisiä esitelmätilaisuuksia. Aiheet ovat olleet ajankohtaisia ja herättäneet aina lopuksi mielenkiintoista keskustelua. Pyydettyä on kerhomme jäsenet käyneet esitelmöimässä varuskunnan ulkopuolella oman aihepiirinsä asioista.

Kilpallutoiminnassa on myöskin keskitytty pääosassa neljän kerhon kamppailuihin hiihdon, suunnistuksen, palloilun, autoilun ja erikoisesti sotilaan lajin, ammunnan puitteissa. Kerhomme osalta on kilpailutoiminnasta vastannut pääasiassa urheilupseerimme.

Kerho on järjestänyt jäsenilleen tutustumisretkiä eri kohteisiin, saaden jäseniltään lämpimän kannatuksen. Oma lukunsa olkoon myös hirviretkillä, joita järjestettiin sattuneista syistä johtuen useita. Reipasta liikuntaa saivat ajomiehet ja kylmissään värjöttelevät passimiehetkin lämpenivät kun saivat kuulla kunniansa "kaatuneen" hirven hypättyä jäljistä katsottuna neljän metrin ojan yli yhdellä loikalla menetettyään "kaatolaukauksesta" ainoastaan entisen suuntansa.

Juhlatoiminnasta on lähinnä vastannut kerhomestari. Viime toimikauden aikana onkin ollut tässä suhteessa vilkasta johtuen lukuisista jäsenten siirroista. Lisäksi on järjestetty reserviupseereille kertausharjoitusten päätteeksi kahvitilaisuuksia, samoin kuin kotiutuville kokelaille. Vuoden "merkkipäivät" vappuineen, kevät- ja syyskauden avajaisineen sekä pikkujouluineen on vietetty hupaista ohjelmaa seuraten kerhollamme. Lisäksi on kokoonnuttu kerholle upseeripäivällisten merkeissä, jolloin on keskusteltu koko jäsenmäärän voimalla yhteisistä asioista.

Naisjaosto on myöskin järjestänyt omia tilaisuuksiaan kerholla, lähinnä ompeluseurojen puitteissa. Näin on rouvasväkikin saanut pohtia omia, yhteisiä asioitaan.

Kerhon toiminta on ollut vilkasta ja monipuolista. Pyrkimyksenä on suunnata toiminta edelleen ulospäin, saman tapaan kuin tähänkin asti neljän kerhon puitteissa.

Valoisin mielin katsomme tulevaisuuteen ja odotamme kerhomme viimeistä "siirtoa" viihtyisiin tiloihin.

Luutnantti ESKO TOURU

PALKITTUJA

Itsenäisyysjuhlassa ylennetyt

Ylivääpeliksi reservissä pursimies Aaro Antti Jutila

Nimitetty ja ylennetty 7. 12. 1968

Sotilasmestariksi ylivääpeli Aimo Aaro Lantto
Ylivääpeliksi väpeli Heimo Antero Nurkka
Vääpeliksi ylikersantti Veikko Kalevi Lehtinen
Ylikersantiksi kers Oiva Aarre Antero Rautaoja

Ylennetty 6. 12. 1968 kersantiksi

Esikuntakompp alik Raimo Ensio Haikola
„ Erkki Juhani Kekki
„ Veikko Ilmari Kumpuniemi
1. JK:sta „ Markku Leiviskä
„ Pertti Tapani Haartti
2. JK:sta „ Matti Sakari Ylianunti
3. JK:sta „ Kari Jouko Saks
KrhK:sta „ Lars Olof Lundqvist
„ Veikko Kullervo Pauna
PstK:sta „ Hans Eerik Kieksi
„ Mauri Henrik Jumisko
„ Ilkka Markku Murole

Korpraaliksi

Esikuntakompp jääk Pentti Antero Buska
„ Tapio Kullervo Harju-Autti
„ Seppo Jouni Hekkanen
„ Pekka Antti Koivupalo
„ Kari Matias Lampela
„ Sakari Yrity

Sodankylän aliupseerikerho ry

Toiminnan ratas pyöri eteenpäin vuonna 1968 aika mukavasti eikä pinnakatkotkaan ole mitenkään häiritsevästi haitanneet sen kulkua. Niinikään kumitöitäkin on säästyty. Esteenä laajempaan liikkeeseen on ollut tuo vuodesta toiseen jatkunut ”tynnyrissä ajaminen”.

Mutta tänä vuonnahan siitakin vihdoon päästään. Uusi kerhotalo alkaa olla hilkkua vaille valmis. Toivon mukaan sen suojiin päästään puolivälin tienoilla kuluva vuotta. Täten paranevat myöskin toiminnalliset edellytykset, jotka tähän saakka ovat kaikista ponnisteluista huolimatta olleet varsin rajoitetut.

Mitään mullistavaa ei vuoteen sisältynyt, vaan toiminta kulki niissä uomissa, joihin mahdollisuudet myöten antoivat.

Jäsenistön aktiivisuus on ollut mikäli mahdollista hyvin tyydyttävää luokkaa kerhon ja aliupseerikunnan yhteisiä asioita kohtaan. Ehkä kuitenkin pienenä toivomuksena voidaan esittää, että kun on yhteisistä asioista kysymys, olisi jokaisen jäsenen mukanaolo toivottavaa. Yhteisyys on voimaa ja silloin jotain todella kouriintuntuvaa saadaan aikaan vaikka toisinaan siihen ei edellytyksiä näyttäisi olevankaan. Tulevaisuus tässä suhteessa olkoon toivomme mukainen.

Puheenjohtajan nuijan päässä heiluivat ylivääpeli Erkki Suihkonen ja varapuheenjohtajan ominaisuudessa ylikersantti Ilmo Vuorinen, jotka kiitettävän tarmokkaasti ahersivat johtokuntineen meidän kaikkien puolesta. Eri toimikunnat ovat toimineet sangen ponnekkaasti. On saatu ampua, hiihtää, uida, pelata pallopelejä, suunnistaa ja olla juhlatuutellakin aina silloin tällöin. On saatu kalastaa, ihailta Lapin yöttömiä öitä, hiljentyä kaamoksen rauhaan jne. On saatu metsästä ja olla hirvijahdissa jne, jne. Kerhon hirvi jäi tosin juoksemaan Pomokairan metsiin vaikka sen kaatamiseksi tehtiin suuria suunnitelmia. Liekö vika ollutkin juuri siinä, ken tietää. Olisipa hirvi saanut tietää niistä kaatosuunnitelmista, joita kerholla jahtikokouksien merkeissä yhteistoiminnassa upseerikerhon kanssa tehtiin, se kenties olisi kaatunut, pelosta nimittäin.

Jäsenistö on jo vakiintunutta Lapin oloihin eikä poissiirtymisiä ole ollut kuin pari-kolme, samoin on laita eläkkeelle siirtymisen puolella.

Kerhomme jäsenien toiminta ulottuu ulospäin monelle taholle, kunnallispolitiikka näistä viimeisin. Eri urheilutoiminnoissa samoin kuin kalastus- ja metsästysseuratyössä on jäsenistömme osuus ollut vuosi vuodelta merkittävää luokkaa. Suhteita tässä mielessä tullaan entisestäänkin lisäämään.

Kaikkeen toimintaan avautuu nyt toiset mahdollisuudet kun uuden kerhotalon kynnyksen yli suunnitelmamme astumme. Tähän me kaikki uskomme.

Vääpeli S OLLILA

TOIMITUKSEN NURKKA

Taas haisee painomusteelle. Synnytyksivaikeudet ovat kärsitty ja Etupyörä on luettavissasi. Pataljoona on täyttänyt 48 vuottaan ja vain 2 vuotta on enää 50 vuoden virstan pylvään saavuttamiseen. Tämän kertaisen etupyörävaiheen suurtaapahtumaksi on luettava uuden yhteissairaalan käyttöön otto ja vihkimisjuhla tammi-kuussa, joista molemmista on kerrottu toisaalla lehdeksämme. Lehden kannalta puitteet ovat pysyneet ennallaan, paitsi että sotilasmestari Armas Saastamoinen on siirtynyt täysin palvelleena eläkkeelle ja hänen tilalleen lehden taloutta hoitamaan on astunut rouva Anneli Juujärvi.

Hongkongilaiset ja nuhakuumeet ovat voitettu. Jälleen pataljoonalla oli onnea, sillä pakkaneen puri pasiliskoilta pahimman terän, joten uuden sairaalan tilat riittivät joskin täytyivät pahimman epidemian aikana. Lisäksi jääkärit viettivät talvilomaa ampumaleirin merkeissä Ristilammella ja heti päälle sotaharjoituksessa. Pakkasta oli parhaana aamuna vaatimattomat 37 astetta, siitä huolimatta ajoneuvoilla ei ollut asialta soille, joissa pohja on koko talven ollut pettävä. Mutta Lapin jääkäriä ei tästä huolimatta paleltanut.

Tammikuussa nousivat puolustusministeri Sulo Suorttanen ja paljon muita ministeriön ja pääesikunnan miehiä Luoston huipulle. Tunturin juurella puettiin ylle armeijan maastopuku ja annettiin hissini tehdä työ. Luosto oli muuten tosi kaunis silloin talvisessa valkeudessaan. Kuin merkiksi kaamoksen kaikkamisesta käväisi punainen taivaan tulipallon kehrä hitusen näkyvissä. Oli siinä vierailta tarpeeksi ihastelemista ja ilahduttihan se meidän paikkakuntalais-tenkin mieltä. Siitä lähtien on päivä jatkumistaan jatkunut ja pian ollaan taas Lapin sesonkiajassa kiinni.

Tässä hiljakkoin oli kolmen herran läksiäiset, kapteenit Juhani Åkerman ja Martti Kokkonen sekä ylluutnantti Jyrki Porras saivat kaappinsa päälle pataljoonan lipun. Kaikki lähtijät tulivat aikoinaan pataljoonan mukana Vaasasta. Siitäkin tulee kesällä kuluneeksi viisi vuotta. Kovasti on upseerit sinä aikana vaihtuneet eikä enää ole monta alkuperäistä Vaasasta tullutta päällystöön kuuluvaa pataljoonan palveluksessa. Mutta sehän on luonnon laki ja upseerin ”onni”, ettei liian kauan olla yhdessä paikassa.

Aliupseereiden poislähdöt tuli mainituksi tuossa alkukappaleessa.

Seuraavan kerran Etupyörä tulee elokuun lopussa, joten siihen asti hyvää kala — ynnämuuta onnea. Toivottavasti vanhat pumput ja parrat muistavat myös tämän lehden sisällön rikastuttamisessa, toivoo Pee-Tee.

LIITY KILLAN JÄSENEKSI!

9. 1. 1969 kotiutuvien palkitut:

Jalkaväen säätiön plaketti

Upseerikokelas Matti Kalervo Jutila KrhK
Kersantti Erkki Juhani Kekki EK

Reserviupseeriliiton maanpuolustusmitali

Upseerikokelas Risto Viljo Tapani Tervahauta PstK
Upseerikokelas Risto Sakari Kärkäs 2. JK

Reservialupseeriliiton pronssinen levyke

Kersantti Erkki Soppela 3. JK
Kersantti Hans Eerik Kieksi PstK

Paras autonkuljettaja

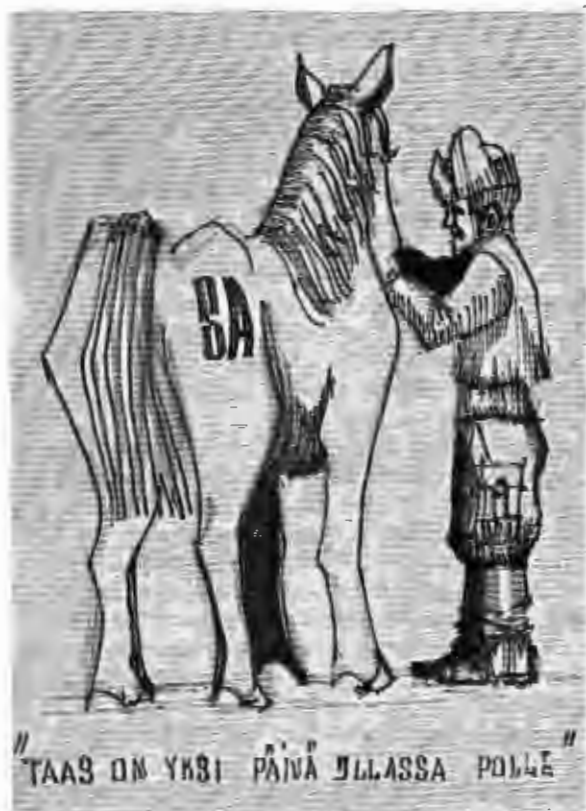
Korpraali Pentti Antero Buska EK

Paras huoltojohtaja

Kersantti Jussi Henrikki Kärki EK

Paras radiomies

Korpraali Tapio Kullervo Harju-Autti EK

SATTUMIA

RAuK:n kurssin III/68 oppilaskunnan julkaisu

Vastaava toimittaja: Opp Mauno A Virtanen

Toimituksen avustajat: Opp Timo Junttila

Jaakko Kallo

Markku Kokkola

Heino Ahlholm

Piirroksat jääkäri Kilpi

3. 4. 1969 RAuK:sta valmistuvat ryhmänjohtajat

Varusmiespalveluksenne mieliinpainuvin koulutusvaihe on nyt päättynyt. Onnittelen Teitä saavutuksenne johdosta ja toivon, että saamastanne koulutuksesta Lapin Jääkäripataljoonan Reservialiupseerikoulussa olisi myös hyötyä, niin Reserviupseerikoulussa opintojaan täydentäville, kun myös eri yksiköissä ryhmänjohtajina toimiville. Kurssistanne on minulle jäänyt erittäin myönteinen kuva. Rehti suhtautuminen sotilaskuriin, palvelustehtäviin, hyvä yrittämishalu ja ennenkaikkea keskuudessanne vallitseva yhteenkuuluvaisuuden tunne ovat olleet ne seikat, jotka ovat kuvastuneet kurssistanne. Annan tunnustuksen oppilaskunnallenne, sen eri toimihenkilöille, mutta erityisesti puheenjohtajalle, oppilas Jouni Risto Kiviniemelle.

Reservialiupseerikoulun kouluttajien ja oppilaiden yhteistyöllä aikaansaamia koulutustuloksia on vaikea arvostella vielä näin aikaisessa vaiheessa, sillä ne näkyvät vasta yksikköpalveluksen aikana. Luulisin, että Teillä on mahdollisuus esimiehiltänne ja alaisiltanne saada hyvän ryhmänjohtajan nimitys, kun vain joka päivä kehittäte edelleen tietojanne ja taitojanne, ettekä luule pelkän kurssin käymisen perusteella jo olevanne täysin pätevä ryhmänjohtajiksi.

Esimiesasema, vastuu, kasvatustyö ja huolenpito alaisista tulevat nyt uusina asioina eteenne. Työkenttänne ovat tulevat alaisenne, jääkärit ja alokkaat. Miten Te heidän kouluttajina ja kasvattajina onnistutte, niin vasta se antaa meille esimiehiltänne Reservialiupseerikoulussa perusteet lopullisen arvostelun suorittamiseen. Odotan Teiltä oppilaani tulevissa tehtävissänne hyviä tuloksia työssänne Lapin Jääkäripataljoonan riveissä.

Reservialiupseerikoulun johtaja

Majuri VEIKKO SALMI

henkilökohtainen aseeni — kivääri ja minä
vartioimme vilustunutta jänkää edessämme
vartioimme lakkaamatta
se kylmällä teräksisellä silmällään
minä väsynein toivottomuuden silmin
vartioimme omien ajatustemme vankeina

kuinka paljon parempi siellä luonasi
jokohan aurinko kertoo keväästä kotona
lunta ei enää varmaan ollenkaan

verkalleni kävelen — turhaan
valppauteni saa minut havahtumaan
nuo äänet joita jo kuvittelen
jan uo mustat olennot joita kuvittelen
näinköhän pitää käydä?

pakkasesta en niinkään tiedä
ikävä minua värisyttää
viimasta en piittaa
mutta rakastettuni on kaukana

jälkeni lumessa limittäin
raahautuneet
aseeni piipun hangesta matkan puäästä voin nähdä
siniset käteni kiertyneet tukin ympärille
minä onneton, vain vaivainen mytty maassa
tuiskin melkein peittämänä

kylmäänkö lienen kuollut
vain ikävääni tuupertunut?

kirj opp Junttila Timo

SAUNALENKKI PERHELENKKI

ovat oikeata hyvää
ne ovat
luonnollista ravintoa

Hyvää Karjakunnan makkaraa

TOIMITTAJAN PIKALINNOITTAUTUMINEN

Toimitus yrittää suojautua, jotta lukijain kritiikki-
tuli ei olisi niin tuhoisaa. Jokainen tietää, että pelas-
tuakseen tulituksen tuhoilta on valittava hyvä asema.
Minulla on asema, jota seuraavassa yritän hiukan
selvitellä.

Asemani on, se Teidän on otettava huomioon ennen-
kuin laukaisette, nykyinen kiireinen olotila. On mah-
dotonta iltaisin palveluksen päätyttyä ruveta luo-
maan jotakin todella hienoa, on mahdotonta kirjoittaa
jotakin laajamittaista dokumenttia hälisevän kaveri-
joukon keskellä. Jätin tuollaiset haaveet heti alkuun-
sa, kun sain tehtäväkseni koota tätä julkaisuamme.
Tekstimme tarkoitus on sanoa teille, että ei koululla
pelkästään juosta, täällä toimii vireä oppilaskunta,
täällä vallitsee käsite "aukkilaisuus", jota on vaikea
selvittää ja joka ei varmasti jää jälkeen edellisten-
kään kurssien vastaavasta. Tämä lehti on syntynyt
palveluksen ja kaiken muun harrastuksen välillä
muutamassa hetkessä, toivottavasti tuo asema hei-
kentää laukaisujenne vaikutusta.

Suojainen tie asemaan ja sieltä pois on toinen
tuliaseaman perusvaatimus. Äsken mainitsemaani ase-
maan olen kulkenut taatusti kaikkien tuntemien ras-
tien kautta. Olen kokenut alosajan epävarmuuden,
jäkärikauden valkenemisen ja nyt olen päässyt ny-
kyiseen tuliasemaan. Tässä on eräs tekijä, joka luul-
tavasti tekee vaikeammaksi teille kohdistaa asettanne
minuun. Meillä on paljon yhteistä, ainakin aiku-
matkan tuliasemaan kuljemme samoja raiteita. Kuten
tunnettua, saman ammattialan edustajien kesken vi-
riää helpoimmin keskustelu. Me kaikki edustamme
"samaa ammattialaa", te tunnette palvelusajan hyvät
ja huonot puolet yhtä hyvin kuin minä, se helpottaa
huomattavasti puhumistani. Te lukijat, joilla on tämä
julkaisu kädessänne, teette tietämättänne "tieni tuli-
asemaan" suojaiseksi.

Viimeisen vaatimuksen jätän kokonaan lukijoiden
harteille. Minulla pitäisi olla vielä hyvä tuki aseelle.
Ehkäpä teä kaiken edellä olevan selvittelyn jälkeen,
annatte sen minulle. En minä mitään mestariampujan
tukea tarvitse, hiukkanen ymmärrystä ennen kuin
tutustutte seuraaviin, varmaankin kalpeilta vaikutta-
viin sivuihin.

En tiedä, vaikuttiko linnoittautumiseni mitään, toi-
vottavasti joku kuitenkin kääntää kritiikkikiväärinsä
pois. Niin, ja onhan tunnettua, etteivät läheskään
kaikki ole tarkka-ampujia.

Sodankylässä 5. 3. 1969

MAUNO A VIRTANEN

ERÄ JA URHEILU

SODANKYLÄ — PUH. 291.

OPP MAUNO A VIRTANEN:

Kirje tytölleeni

Kun luet tätä, tiedät, että se tulee harmaalta mieheltäsi, minulta. Oikeastaan muuta asiaa minulla ei ole kuin se, ettei minulla ole mitään erikoista asiaa. Kuitenkin ajattelin sanoa sinulle kolme sanaa, kolme kirkasta sadepisaraa, kolme omenapuun kukkaa. Ole valmiina, minä tulen.

Sinä loikoilet siinä sohvalla, avasit juuri kirjekuoren ja nyt juuri olet lukemassa tätä sanaa. Ehkä sinä arvaat etukäteen, mitä nuo kolme sanaa tulevat olemaan, ehkä et. No niin, sammuta tuo kirkas pöytä-lamppusi, ettei minun tarvitse ujustella. Sinähän tiedät, että minä olen sinun i kioma harmaa miehesi aamuineni kaikkineni.

Ota nuo iki-ihanat hiuskiehkurasi pois kuvankau- niilta poskipäältäsi, valmistaudu kuulemaan kolme unohtumatonta sanaa erästä asiasta, lause, joka on sanottu satoja kertoja, mutta joka on aina uusi. Sivumennen sanoen, sammuta tuo radio, se häiritsee keskittymistäni.

Nyt sinä siis olet valmiina ja minäkin melkein. Mi- nun pitää vain vielä hieman valmistella tätä asiaa, ettei seuraisi mitään järkyttävää. Niin, ja tiedäthän sinä, että minun on tällaisissa asioissa vaikea sanoa, mitä ajattelen. Ehkä minä olen sanonut nämä sanat sinulle ennenkin, ehkä ne on sanonut sinulle joku toinen mies. Minä olen nyt kuitenkin tässä, sinun ikioma harmaa miehesi ja minulla on sinulle aivan ikiomaa asiaa.

Sinähän tiedät, mitä Romeo sanoo Julialleen, eikä vain. Kuitenkin sinun on ehkä vaikeata arvata, mitä minä haluaisin sinulle sanoa. Kävi miten kävi, nyt minä rohkaisen itseni. Ole nyt ihan hiljaa, älä ajat- tele muuta, kuin että minä olen sinun harmaa ikioma miehesi ja minulla on sinulle asiaa, kolme kaunista sanaa.

Nyt pidätä hengitystäsi, ehkä minä punastelen hie- man, mutta joka tapauksessa tässä minä nyt tulen ja kuiskaen korvaasi nuo kolme vaaleanpunaista sa- naa:

"AuK:issa on kiire!"

Nyt sinä, jonka ikioma harmaa mies minä olen, tiedät sen mitä halusin sinulle kertoa jo kauan sit- ten. Nyt minun on hyvä olla.

Eipä minulla muuta asiaa olekaan.

Toivoo ikioma harmaa miehesi Mauno

KADETTIKOULUUN PYRKIJÄT, HUOM!

Oppilaaksi hyväksymisen yleisten edellytysten lisäksi erityiseksi ansioksi oppilaita valittaessa kat- sotaan, että hakija on

— ylioppilastutkinnossa saanut yleisarvosanan lau- datur,

— suorittanut kiitettävästi reserviupseeritutkinnon tai — suorittanut tutkintoja yliopistossa tai korkea- koulussa.

lumisateen jälkeen näin jo lintunen lentävän puut huojuivat — ei hauskaasti suhisivat kumminkin melkein tutusti kaarna oli irronnut puusta ja lennellyt hangelle en tiennyt miksi

ladut ristikkäin vaaran takana kuuset ja männyt melkein nääntyivät taakkansa alla ei se minua surettanut pidin lehtipuista enemmän kivellet istuin, mutta kalsea hyinen pinta melkein ajoi minut pois

kyyneleet valuivat poskiani ja näin suljetuin silmin, että ne sulattivat maat tuli kevät tuli kesä minun oli lämmin ja hyvä olla taisin hymyillä kaatuessani

kirj opp Junttila Timo

Vanhemman kauden tuotantoani

Rakastettuni teki minulle siviilikamman . . .

rakastettuni teki minulle siviilikamman tänä aamuna piikkejä harvassa oi jospa ois kalju, silloin ei tukka jäis sekaisin minun armaani ei pidä pörröpäisistä siviilimiehistä hän pureskeli sen kamman ruusupuusta Nerudan mehukkaan luumupuun ytimeistä reservimuovista

Minä olen sotilas paikallaan (liikkumatta)

katsokaa minun kuluneita käsiäni niillä on keitetty kuudet kahvit toiseksi viimeisessä vaunussa mykistyin — sama numero kuin rynnäkkökiväärissäni minua hävetti samankaltaisuus saa aina sotilaan hämilleen kun minulta loppuivat patruunat huusin: "rohkeita ovat ne jotka eivät uskalla juosta pakoon" ja jäin paikalleni olin sotilas paikallaan . . .

Evp jänkääkäri zachris vow filosooher

UNOHTUVAISTA

Muista! Ota mukaan partavettä, shampoota, saip- puua (Lifeboy), ruokaa, mehua (tiiviste-). Ja pesey- tytä sukat.

OPP AHLHOLM:

Laki uus

Kuluvan vuoden alussa alkoholilainsäädäntöä muutettiin huomattavasti. Erikoisesti uudistukset koskivat varusmiehiä, jotka saivat vapaan oluen ja ensi kertaa ilman erityislupia nauttia ja ostaa alkoholia.

Annettu lupa kumosi aikaisemman viinalupajärjestelmän: varusmiehille voitiin perhejuhliin tai vastaaviin antaa nauttimisoikeus. Tosiasiassa ei ennen tämän vuoden uudistustakaan sotilailla ollut ylipääsemättömiä esteitä viinanhankinnassaan. Jo aikaisemmin oli siviilivaatteiden käyttö lomalla sallittua, joten pääsy ravintoloihin oli mahdollista. Varuskunnan läheisyydessä oli helppo turvautua salakauppiaisiin, jotka tuskin antoivat arvoa sotavaen järjestysäännöille. Salamyyjiä löytyi kyllä helposti. Annettu laki siis vain helpotti ja ennen kaikkea laillisti alkoholin käytön.

Etsiessämme perusteita tälle uudelle käytännölle, jonka laki antoi, ovat elinomaisen tärkeitä salakaupan heikentyminen ja vihdoinkin juomatapojen opettaminen kansalle. Raittius on toki ylevä aate, mutta alkoholi kuuluu kiistattomasti lisääntyvän vapaa-ajan viettoon. Useimmille varusmiehille nämä perusteet ovat liian kaukaisia. Sotilas tuntee lain tarjonneen hänelle mahdollisuuden iltavapaallaan rauhalliseen iltaan olutkellarissa, poissa kasarmien tai tanssialin meluisasta ympäristöstä. Hän voi keskustella armeijan ulkopuolisista asioista ja luoda varusmiesajan jälkeenkkin säilyviä kontakteja. Keskustelemalla saavutettu tovereiden tuntemus auttaa palveluksesakini: toisten toiminta eri tilanteissa ymmärretään ja yhteistyö pelaa.

Käsite "Raskas työ vaatii raskaat hovit!" on varmaan ulkopuolisen mielessä hänen tavatessaan varusmiehiä ravintolassa. Kuitenkaan ei umpihumalassa kasarmia kohti hoippuva humalainen ole kenenkään sotilaan mieleen, vaan ravintolailtojen on tarkoitus palauttaa mieliin, että varusmies aika ei ole ikuinen ja että varuskuntien ulkopuolella odottaa värikäs elämä.

Uudistuksen merkitys kotilomilla on vastaava kuin iltavapaillakin. On turha väittää, että ilo ilman viinaa olisi teeskentelyä tai ettei keskusteluja voitaisi käydä ravintoloiden ulkopuolellakin. Kuitenkin ei toistaiseksi ole edes suuriin asutuskeskuksiin luotu nuorisotiloja. Ravintolat ovat valitettavasti ainoita keskusteluille soveliaita paikkoja. Luonnollisesti varusmiehet haluavat pitää yhteyttä toisiinsa myös lomilla ja taas on edessä sama viinan kauhistus.

Kysymyksen ollessa suuresta uudistuksesta ei koskaan voida välttyä haittavaikutuksilta. Monet odottivat järjestysrikkomusten huimaa nousua, mutta sitä ei jostakin kummasta syystä ole tapahtunut. Kylälle ei ole kerääntynyt reuhaavia sotilaita, kuten asukkaat varmasti pelkäsivät. Ainoana huomattavana haittana, mitä olen huomannut, on ravintolalaskujen suuruus verrattuna päivärahoihin.

Pelkistettynä voidaan sanoa, että asetus antoi varusmiehille mahdollisuuden ravintolailtoihin, joiden tuloksena henkinen virkeys säilyy läpi varusmiesajan. Armeijassa tarvittava vähäinen oma-alotteisuus saa sotilaan hyvin useasti apaattiseksi kaikkeen ympärillä tapahtuvaan.

OPP KOKKOLA:

Koulutuksen tässä vaiheessa

Ranskalainen de Sivrac rakenteli vuonna 1790 kaksipyöräisen ja maanmiehensä pariisilainen Pierre Michaux keksi siihen polkimet. jne.

Suomessa semmoisella ajeltiin ensimmäisen kerran tasan 100 vuotta sitten (1869) Kuopiossa ja Helsingissä ja sen saavuttama suosio on ollut aivan mahdollon. Pyöräilijöitä on nähty myöhemmin jopa Vaasassa ja viime vuosina aina Sodankylässä saakka. Toivokaamme sille kahta kauheampaa menestystä alkavalle satasellaan. Kauan eläköön teräsratsu, tuo rakas persmankelimme!

Aluksi Markku kirjoitti, että hyvin menee, ei tässä mitään, hyvin ehtii ja tupakat säästyy, mutta sitten se rupeskin valittamaan, että sietämätöntä. Se vaan ryömi, konttasi, syöksyi, ryntäsi ja hiihti ja hiihti ja oli vartiossa ja jossakin hk:ssa sen piti olla vaan ja nukkua vaatteet päällä, villahousut ja kaikki, niin kuin nyt jouluyönäkin. Sitten se joutui sinne Aukkiin ja kärsi taas. Sitten se sai hihamerkkejä ja rintamerkkejä ja natsoja ja se pitää nytten solttupukua tansseissakin. Ja kun se tulee lomalle, se sanoo: "Vähä puäiviä." Totta kai minä ihmettelen, mutta se sanoo vaan, ettei ole koskaan ollut niin vähän.

KILTA YHDISTÄÄ

Mukanaolleen mutinaa

Kurssimme alkaessa, muistaakseni 28. 12., tunnelma oli monin tavoin verrattavissa alokasajan alkuun. Suurin osa tovereista oli uusia kasvoja, kouluttajat olivat tuntemattomia, tosiasiaa suorastaan pelättävän näköisiä. Oli kuultu kauhukertomuksia koulun opetusohjelmasta, oli nähty väsyneen näköisiä miehiä, joilla oli kiiltävä nauha käsivarressa, iltaisin sotilaskodissa, jotenkin oli muodostunut todentuntuinen ennakkokäsitys, että nyt on tultu todella pahaan paikkaan. Tilanteen mystillisyyttä laukaisi onneksemme se tosiasia, että heti muuttokuorman saavuttua perille, pääsimme joukon muodollisuuksia suoritettuaamme kotiin muutaman päivän lomalle.

— ☆ —

Lomalta tultuamme alkoi kuvamme aliupseeri-koulusta hitaasti mutta varmasti muuttua. Mystillinen pelko väistyi, löytyi uusia kiinnostavia kavereita eivätkä kouluttajatkaan vaikuttaneet mitenkään hirveiltä. Tuviassa alkoi kehittyä uusi käsite, "aukkilaisuus", joka on erittäin pitkälle jalostettu muoto hyvästä yhteishengestä. Se tuli kuin itsestään, me olimme koonneet sen eri komppanioista ja kokosimme sen vain yhteen ensimmäiselle aamulenkille kompuroidesamme. Koko koululle saatiin oma suuri yhteishenki, joka tupaani ja joukkueeseen vielä omansa ja niin oli "aukkilaisuus" valmis helpottamaan suoritusiamme vaikeissakin tehtävissä.

— ☆ —

Kurssimme ensimmäinen varsinainen kestävyyskoe oli "lentokenttäkapina" Vuojärvellä. Aikaisin maanantiaamuna työnsimme polkupyörämme ulos autohallista ja lähdimme polkemaan kohti Rovaniemeä. Ensimmäinen tutustumisemme polkupyörään saattoi ehkä monestakin tuntua epämiellyttävältä, mutta kuitenkin perille selvittiin. Majoituttiin lentokentän ympärille puolustukseen, käytiin torjuntataistelua hyökkäävien sinisten kanssa ja tehtiin vielä vastahyökkäyksiä. Tilanne oli ensi kaste kurssimme yhteishengelle, siitä piti osaltaan huolen myös huippulukemissa oleva pakkaneen. Keskiviikkona tilanteen loputtua poljimme saman matkan takaisin Sodankylään. Pakkasessa ulisevat renkaat kertoivat, että olimme kestäneet kokeen. Paluumatkalla kuulin jonkun väsyneellä äänellä filosofoivan: "Kaipaukseni kiittää koululle, kulkuneuvoni kuitenkin kangertaa."

— ☆ —

Nyt on kurssiamme jäljellä enää vajaa kuukausi. On jäljellä ampumaleirit ja muut kaikenlaiset lopputohinat. Joku syvälinen mietiskelijä on joskus sanonut, että "aukin" aika on paras kausi palvelusajasta. Ettenkö vain sanoisi, että kaveri on osunut aivan oikeaan. Kurssimme on edistynyt normaalisti, mitä todistavat iltaisin ompeluseurat tuviassamme korpraalin arvomerkkien kiinnityspuuhissa. Melkein tuntuu pahalalta jo nyt, että kurssimme kohta hajoaa, komppaniat saavat uudet ryhmänjohtajansa, joillakin on edessä sadan päivän jotos Haminaan. Varmuudella voin sanoa, että 3. 4. paiskataan monta kertaa reilusti kättä.

— ☆ —

Viimeisen tähden välin omistan kouluttajillemme. Henkilökohtaisuuksiin menemättä sanon, että olette kaikki osuneet oikeaan koulutusmenetelmässänne. Ansaitsette vilpittömimmän kiitokseni. Koulun johtajaa haluan myös kiittää vielä erityisesti, jo tervetuliaispuheessanne annoitte itsestänne sotilaallisen täsmällisen, mutta samalla myös ymmärtäväisen kuvan. Kun sanon: "Kiitän Teitä, herra majuri", kuuluu hyväksyvää huutoa varmasti joka tuvasta.

MUKANAOLLUT

OPP J A KALLO:

Raskasaselajijoukkueiden me-henki

Me-henki on käsite, joka liittyy olennaisena osana armeijan luonteeseen. Jos tarkastelemme nykypäivän armeijan ja sen monia eri aselajeja, voimme hyvällä syyllä sanoa, että me-henki on yksi tärkeimmistä tekijöistä joukkueen saavutusten ja tavoitteiden toteuttamisessa.

Emme voi erottaa jalkaväkeä ja raskaita aselajeja toisistaan tarkastellessamme joukkueiden keskinäistä me-henkeä. Me-henki ei synny aivan itsestään, vaan se on luotava. Luovana voimana toimii useassa tapauksessa itse joukkue, joka keskuudessaan yhteispuonnistusten ja vaikeuksien sanelemana kasvattaa sen. Voimakas luottamus kaveriin on se perusta,

SUOSIKAA ILMOITTAJIAMME!

mistä kesätvän ja rakentavan hengen luominen alkaa. Voimme luonnehtia joukkuetta eräänlaiseksi ketjuksi, jossa jokainen lenkki on yhtä tärkeä tekijä yhtenäisen ja lujan tuloksen aikaansaamiseksi.

Raskaiden aselajien ollessa kysymyksessä joutuu tämä ketju joskus lujillekin koetuksille, sillä onhan raskasaselajin toiminta erityisesti yhteishenkeä vaativaa toimintaa. Jo kalusto yksinomaan on asettanut sellaiset vaatimukset, että yksilön ponnekas toiminta on tehokkaan toiminnan perusedellytys. Me-henki on myös kuria, joka on monesti havaittu tehokkaammaksi kuin yleisesti käytössä olevat rangaistukset kitkettäessä pois niitä epäpuhtauksia, jotka eivät sovi suomalaisen sotilaan mentaliteettiin.

Tarkastellessamme niitä syitä, mitkä saavat vaikeastikin joukkoon sopeutuvan yksilön toimimaan hengen mukaan aavistamme jonkin taustavoiman. Emme voi sanoa, että ihmisen tulisi olla maassa, joka kadottaa henkilökohtaisen aloitekykynsä ja toimii sokeasti massan mukana. Ei, yksilö voi säilyttää persoonallisuutensa suuressakin joukossa, kunhan hän vain malttaa hallita hermonsä ja joustaa määrättyissä kohdissa, vaikka se tuntuisikin joskus vaikealta ja omaa arvontuntoa alentavalta. Raskaiden ja pitkäaikaisten harjoitusten ollessa kysymyksessä saattaa vaatimatonta joukkue toimia kiitettävän tehokkaasti, mikäli joukkueen keskuudessa vallitsee kitkaton yhteispelin henki. On sanottava, että henkinen paine nousee toisinaan jopa maksimiinsa, mutta joukon keskinäinen huumori ja suhtautuminen laukaisee joskus sangen tukalatkin tilanteet. Sellainen joukkue, jossa vallitsee epäpuhdas ja saastunut me-henki, saa monesti henkisen paineen tuntumaan kaksinkertaiselta.

Emme voi sivuuttaa joukkueenjohtajan panosta me-hengen luomisessa, sillä hänellä on joka päivä tilaisuus seurata joukkueensa henkeä ja muovata sitä joskus kärkeveltäkin tuntuvilla käskyillään. Johtajan toverillinen, mutta silti asiallinen toiminta saa aikaan joukkueessa keskinäisen kunnioituksen tunteen, jota ei mielellään haluaisi rikkoa. Joukkueenjohtajan ei kylläkään tule olla liian pehmeä joukkueelleen, sillä silloin on olemassa liiallisen vapauden tuomat vaarat.

Kuten edellä mainittujen seikkojen perusteella huomaamme, on me-henki yhteistä toimintaa koko joukkueen parempien suoritusten saavuttamiseksi, joka vaatii meiltä jokaiselta vain oikeaa suhtautumista ja asennoitumista määrättyihin asioihin ja kanssaihmissiimme.

KRONIKAT

I joukkue

1. r.

KORHONEN PEKKA, 47, Helsinki. "Tämä ei oikein sovi minun vartalolleni" oli varsin usein kuultu lause kunnan stadilaisen suusta. Antisissi. Majakka, joka kerjäsi aina savukkeita.

KALLA PEKKA, 46, Kemi. "Ensimmäinen joukkue, etsikää Kalla". Rauhallinen huumorinviljelijä. Piti ryhmän hyvällä tuulella raskaillakin jotoksilla.

LAHTINEN ERKKI, Kemi, 48. Tuvan hiljaisin mies, ei ilmeisesti sanonut syntymävuottaan eikä kotipaikkaansa. Luotettavin tupa- ja aluepalvelija. Tunnollinen ahertaja joka alalla. "Ääneton voittaja".

KOIKKALAINEN PERTTI, 47, Ylivieska. Siivekäs automies, liikunnan vihollinen. Väitti olevansa armeijassa 10 vuotta liian myöhään. "Kaikesta huolimatta syyskuussa siviiliin".

HALMETOJA ERKKI, 49, Oulu. Tuvan ainoa siviilikarkuri, varustus piippu ja takonaula. Palloili tuvassa aataminasussa. Ahkera asealiupseeri.

KIVINIEMI JOUNI, 44, Inari. Ryhmän varsinainen sissi, joka taikoi tulet minne vain. Oppilaskunnan toimekas pj. Käytti vapaa-aikansa vaimonsa parissa.

AIKIO JORMA, 48, Kemijärvi. Rakastui kurssin aikana; ajatukset iltalomilla. Hymynsä ansiosta sankari koko tanssilattian.

KUMPULA ERKKI, 47, Helsinki. Lahjomaton vartiopäällikkö, palautti järjestyksen päävartioon. Sai liian harvoin tilaisuuksia näyttää kykyjään. "Ryhdykäs sämpylä".

2. r.

HÄNNINEN PEKKA, 48, Helsinki. Kurssin teotrantti. Aiheutti sekasortoa ruokajonossa taistelukaasuilla. Hymyilevä puuhailija.

FORSSTRÖM ARVO, 48, Helsinki. Tieteen harrastaja, joka sai lempinimen "rekyyli". Kirjoitteli usein Brasiliaan jollekin tummalle ja tuliselle, soitteli Sukuvaaraan.

AALTOILA JUHA, 47, Rovaniemi. Innokas ja yritteliäs taistelija. RAUK:n hiihtomestari. Piti tuvan heillä hiljaisuuden aikana. Viimeinen aamulenkellä.

ANNEBERG PENTTI, 48, Sodankylä. Omasi ihmeellisen taidon välttää vartio- yms ylimääräisiä vuoroja. Aina lomalla. Harrasti vapaa-aikanaan "hiihtoa".

HARJUMAA ESKO, 48, Ranua. Suuriäänisin ja pienikätisin ryhmänjohtaja loppusodassa. Harrasti tst:tä ruokailussa. "Mutta tuo niska . . ."

KORVA SEPPO, 48, Rovaniemi. Kuunteluoppilas, josta tuli isä kurssin aikana. "Älä Korva pieni kuule mitä vain, älä Korva pieni kuule mitä vain . . ."

KAUKUA TUOMO, 48, Posio. Asiantuntija joka alalla. Opasti jopa joukkueenjohtajaakin. Sitkeä pieni mies, aina äänessä.

KOKKO PAAVO, , Ylikiiminki. Rehti hiihtäjänuorukainen. Joukkueen paras kaveri. Iltahartauksien pitäjä, joka ei kiroillut koskaan.

3. r.

KESKITALO PENTTI, 48, Enontekiö. Rento kaveri, joka ei turhaan pingottanut, mutta sai kuitenkin palkankorotuksen jo aikaisimmassa vaiheessa.

HALME PERTTI, 46, Oulu. Jotoksilla kirves kädessä ja saimaa huulella. Harrastukset: pannarit, kumi-saappaat ja viekas hymy.

KNUUTI EERO, 48, Kemin mlk. Vaikkei kaulakorustaan luopunut edes saunassa: oi Eero, sä kovan onnen lapsi. Kun joku kovanonnen vartiomies sairastui, Knuuti tilalle, kun hk:lainen sai vp:tä, Knuuti tilalle.

HÄNNINEN RISTO, 48, Helsinki. Piippu-Hännisen suurimpia ihastuksia olivat 58:n numeron puuvillapaidat ja suorastaan rakastunut hän oli verryttelypuvun housuihin. Erehtyi kerran nukkumaan palveluspuku päällä ja takapuoli pystyssä. Szuraus: vähemmän miellyttävä kuvitus ynnä teksti persuksessa. Tullee olemaan kurssilta valmistuvia rauhallisimpia komentelijoita.

KUUSELA ERKKI, 48, Kemi. Ilmeisesti kurssin armostomin konekiväärin mies. Pelkäsi saavansa matoja päähänsä. Ruokalassa ei riemastunut kerrassaan mistään. "Taidanpa jättää väliin . . . paa vähän".

ANUNTI KAARLO, 48, Karunki. Hiljainen ja tunnollinen voimamies. Tangojen suuri ihailija. "Soitethan vaan . . ."

ELSILÄ MARTTI, 48, Kalajoki. Todellinen sulkeistenpitäjä eli voi niitä alaisia, joiden lohdutukseksi mainittakoon kuitenkin, että Elsilä tulee huolehtimaan joukostaan muuten isällisesti. Laski mm. kuinka suuri vastuu hänen harteilleen lasketaan jo rahallisesti, paljonko maksaa alokkaan varusteet, henki jne. Jyskymestari. "Mitäs filosofista ongelmaa nyt pohtimme".

KURKELA PAAVO, 48, Sodankylä. Hymy ja hyvä mieli — rauhallisuus. Erämies, joka ei kuitenkaan pitänyt tst-koulutuksesta, missä pidettiin turhaa kiirettä: ei ehtinyt hengittää rauhassa eikä myöskään juoda koko pakillista kahvia saati sitten syventyä maisemaan.

HUOTARI ESA, 47, Oulainen. Myhäilevä, hymyilevä, silmiä siristelevä vartiopäällikkö. Nukkui polkupyörällä ajaessaan, nukkui hiihtohinauksessa ja nukkui . . .

HÄKKINEN ASKO, 46, Kemi. 4. ryhmän suunnistaja, johti kerran ryhmänsä jopa kuntoisuuslomalle. Lupasi ostaa huomenna Ahlholmin Heinon litterat.

KONTIOLA JUHANI, 48, Rovaniemi. Vietti lomansa viimeiseen minuuttiin, jopa ylikin. Unet toteutuivat: "Tätä se uni tiesi." Rymäytti ylämäet, joskus rymisi alamäessäkin.

KARJALAINEN TOIVO, 48, Rovaniemi. Lähes joka aamu nousi punkasta väärällä jalalla. Oppilasjohtaja ja ryhmänjohtajien käskyihin vastasi: "Mitä? Minäkö?" Ja ilmoituksiin: "Niinkö? Eihän?"

KOKKOLA MARKKU, 48, Kemi. Pelkäsi valtavasti jokakeväistä kelirikkoa, koska se voisi estää Haminaan pääsyn. Mies paikallaan, jollei liiku. Kirjoitti Ritvalleen, kertoi avoimesti rakkausanalyysistään.

JURMU SAMULI, 48, Posio. Ei aina, mutta jurmuili kuitenkin. Joskus jopa läsäytteli. Ettemme sanoisi hiukkasan tosikko, tulinen posiolainen.

KARVONEN ERKKI, 48, Kemi. Pieni, sinnikäs, sopuisa, miellyttävä. Hyvä kaveri ja niitä harvoja, jotka ehtivät lukea muutakin kuin ohjesääntöjä ja almanakkaa. "No anna se (sens.) . . . kk tänne. Minä kannan."

II joukkue

LEINONEN EINO, 48, Kemi. Automies EK:sta. Omisti auton ja ajeli sillä joka ilta kylälle. Omisti runsaasti rahaa ja sen kiertokulusta piti hyvän huolen.

LEINONEN HARRI, 47, Helsinki. Stadin kundilta paloi usein taulu tuvan mussujen kanssa, vihasi aamulenkkejä, illalla kaapin ylähyllyllä ja tavarat Ylisirniön punkalla. 2 K:n femmasta, jolla jatkuva herätys 5.30.

LESKINEN JUHANI, 48, Kemi. Kauppias, joka intissäkin osti ja myi kaikkea joka tilanteessa. Piti koulun ympäristön puhtaana lumesta ja "pahan tilanteen" tullen hankki ilmiömäisellä taidolla VP:tä ja kerran vahingossa itsensä sairaalaan. Maastossa piti huolta muiden eväiden syönnistä ja syytti muita. Yllytti Juhoa ja muita pikku koiruksiin.

LIISANANTTI KALERVO, 48, Karunki. "Kiharapäinen" keihäänheittäjä, jolla oli Puolustusvoimain kiiltävimmät saappaat, koska kiilloitti niitä kaiket yöt. Ei tullut toimeen ilman mahtavaa eväskassiaan, jonka parissa vietti myös vapaa-aikansa kasarmilla.

LEPISTÖ MATTI, 48, Liminka. Viitostuvan vaatimattomin. Ei tuonut itseään esiin. Täsmällinen ja yritteliäs. Kiihtyi vain kerran: sunnuntaiaamuna ruokalassa.

MALILA JORMA, 48, Oulu. Suuntana RUK, tavoitteena kadettikoulu. Himohiihtäjä, jolla aina nälkä. Kylällä oma "morsian", jonka ikä alle 13 v.

MALIN TIMO, 47, Helsinki. Rento stadinkundi, joka ei pitänyt aamulenkeistä. Iltalenkki kylälle oli sitäkin mieluisampi. 2 K:n femmasta. Suunnitteli ennen ruokailua Juhon kanssa, ketkä jäävät ilman, ja näin myös kävi. Timon pöytäkunta piti huolen melusta ruokalassa.

MIKKOLA KULLERVO, 48, Ranua. Nukkui kaikki oppitunnit, syynä yön kuluminen juttujen kertomisessa nukkuvalla tuvalle. Samilta ei koskaan jäänyt sormi suuhun.

MALINIEMI SEPPO, 48, Reisjärvi. Koko koulun murheenkryyni, tuvan ehdoton tv-sankari: Mussu Mussu Niksulana TV:stä. Kova poika yrittämään, ei hiljentyneet edes yöllä vaan "tuunasi" aina ja kaivoi kapsäkistään Reginan.

MISIKANGAS VELU, 49, Sodankylä. Ei suostunut lähtemään mihinkään ilman Tervaniemeä. Koetti vaihtelevalla menestyksellä pitää tupaa komennuksessaan koko kurssin ajan. Ukkomies, joka mielellään kertoili ukkomiehen kokemuksistaan.

MÄÄTTÄ TIMO, 48, Kuusamo. Kuusamon kuuluisa Määttä, hiljainen ja sitkeä taistelija, varmaan Tunte-mattoman Määttän veroinen.

NIVA MARTTI, 48, Rovaniemi. Hiljainen mies, jolla ehkä paljon sanottavaa, vaikkei sanonut.

OLLILA JOUKO, 45, Oulu. Ikäkin olis, muttei se Joukosta, kahden markan ja -tytön orjasta näkynyt. Varsinainen koira, jopa oikeat koiratkin erehtyivät hänen haukuessaan.

PELTOMÄKI JORMA, 46, Ylivieska. Tuvan "vaari". Kotoisin sieltä, missä mainio maitorieska. Vaari ei pitänyt ulkoilusta.

PENNANEN JOUNI, 47, Helsinki. Helsinki neliapilan yksi osa. Kielimiehiä, hallitsi "varmuuden vuoksi" itänaapurinkin. Korhonen — Pennanen parin perävau- nu, hoiti pikkukipuja iltaisin krouvissa ja oli 3 K:n ainoa puolikurssin korpraali.

PETERI TIMO, 48, Rovaniemi. Hankki paljon lomiamajamalla rallia. Lomille mentäessä "mersu" oli aina kovalla koetuksella. Motto: "Älä ota kenraalin murheita."

PULKKINEN AIMO, 48, Oulu. Snadi, joka ponnisteli toisen joukkueen hännillä ja keräs jälkeen jääneet harteilleen.

SUUNTA MIKKO, 47, Kemijärvi. Vaimo Kemijärvelä ja lepo olivat Mikon listalla ensimmäisinä. Yhteisten töiden aikana löytyi lepopaikalta.

PÄTILÄ RAIMO, 50, Inari. Jonglööri Inarista oli tuvan kuopus. Puhui melkein yhtä paljon kuin Juho. Oli ihmemies nuotion syyttämässä ja nukkui aina.

RUNDELIN PEKKA, 48, Oulu. Eliminoi päivän rasi- tukset eliminoimalla itsensä iltaisin uima-altaaseen. Eliminoi itsensä jopa ulkomaille kilpailemaan.

SAARIJARVI MARTTI, 48, Pekkala. Paavo kulki aina niska köyryssä ja pieni ilkkuri mielessä.

SARRIOLA JOUNI, 47, Rovaniemi. Tunki lempinimen Oliver Pörriälä. Ruokki viitostupaa metvurstilla, jota oli kaapin ylähyllyllä pötköttäin.

SAVILAMPI HEIKKI, 46, Kestilä. Mussu Mussulan seikkailukaveri, osti Juholta elämänsä ensimmäisen puukon, jota vaali kuin aarretta. Ainoa kerta, jolloin tuvassa säilyi rauha, oli kun mussu-Hessu oli viikon sairaalassa.

SMED JOUKO, 48, Oulu. Jouko ei koskaan tajunnut, miksi neljä näin vierekkäin ja miestä kuin pipoa peräkkäin. Majurin tyttären yksityisopettaja.

SÄÄSKILAHTI JORMA, 48, Vanttauskoski. Ei koskaan ensi yrittämällä sairaalaan. Tuvan suurin puukko, asialinjan miehiä.

TERVANIEMI TEUVO, 48, Yläne. Misikankaan taistelupari, niin palveluksessa kuin iltalomallakin. Ei mennyt veri päähän, vaikka nukkui aina ilman tyynyä.

TURUNEN JUHANI, 48, Rovaniemi. Oli aina äänessä. Koulun Cassius, kehuskeli kantavansa kaksi sementti- säkkiä ja huolehti muitten asioista. Oli hyvä antamaan neuvoja, muttei suostunut osallistumaan mihinkään. Kalervon paras poikaystävä.

VIRKKULA MATTI, 48, Salla. Painui kuin kivi pohjaan uimakokeessa, mutta harjoitteli ahkerasti. Muuten tuvan hiljaisin.

VIRTANEN RISTO, 49, Rovaniemi. Innokas sotilas, jonka kieli rakkoi. Suunnitteli poliisin uraa ja harjoitteli poliisikoululle. Huolehti aina esimiesten kahvin saannista.

VÄHÄKARI JOUKO, 48, Tervola. Omisti suuren osan vapaa-ajasta sotilasmuistiolleen, jota väritteli iltakaudet. Metsässä näytteli kaikille kuinka Tervolassa tehdään puita.

YLISIRNIÖ SAULI, 48, Posio. Järjesti itselleen ylimääräisen 2 viikon loman sairaalaan. Koululla pun- kassa aina liikkuvat takana. Metsässä innokas partio- mies.

LIPPONEN REINO, 47, Kemijärvi. Hiljainen soturi, joka nukkui aina kun vain voi.

Kuninkaallisen KrhJ:n kronikka

AHLHOLM HEINO, 14. 11. 49, Kemi. Kaikkien pitä- mä Apluumi totuttiin näkemään rauhallisena hiivis- kelijänä, joka kuitenkin tarpeen vaatiessa sai liikettä- kin itseensä. Puolikurssilta vaiteliaisuutta rikkoi jos- kus Allun punkalta kuuluva mustan linnun naurua muistuttava rähähdyks. Lomilla tuntui vierailevan toi- sinaan paikassa, jota sanoi Ankkuriksi. Varma siviili- karkuri RuK:iin.

HYÖTYLÄ JORMA, 24. 12. 48, Kittilä. Teki murise- matta, mitä määrättiin. Joskus toi esille protestinsa sanomalla rauhallisesti "voi potulla pottuun" tai jo- tain sinnepäin. Piti ylhäällä KrhJ:n hiihtomainetta samalla kun rakasti intohimoisesti Lapin raikkaita vesiä.

KAUPPINEN JOUKO, 29. 3. 49, Oulu. Kirjeistä pää- tellen piti haaremia Oulun puolella. Luuli vapaa- aikoinakin kantavansa vastinta, ainakin kävelytyyli oli sellainen. Tiesi, mitä tarkoitti käsite pari met- riä penkkaa. Lauantaina vilkaisu kaapin ovesta ole- vaan päävaimon kuvaan, varuskortti taskuun ja niin sulultaani-Kaappista vietiin.

KESKITALO LEO, 7. 12. 48, Kittilä. Sarjassa aikamme pikkujättiläisiä esittelemme pikku-Leon. Vitaalinen mies, joka joskus innostui pinnaamaan. Aamulenkkin aikana huomasi valvoja ykköstuvassa suuret saappaat erään sängyn alla ja kysyi: "Kuka siellä?" Parin minuutin kuluttua kuului vastakysymys: "Missä?" Vielä pari minuuttia ja pikku-Leo väänsi itsensä pysyyn ilmoittautuen vastaanotolle.

LAITINEN MATTI, 23. 8. 46, Oulu. Laetisen akan poika, joka tiesi, että lyhennys ev.lut. voi vihjaista muuhunkin kuin uskontokuntaan. Sääntöllinen mies kaikessa, puolikurssin jälkeen häiritsi jonkin verran näkyvää pölyytteleillä liikoja höyheniä. Vaikka itse kielsikin, ei olisi ihme vaikka löytyisi joskus kadettikoulusta.

LAVONEN, 15. 5. 48, Kemi. Temperamentikas tallustelija Kemistä. Joukkueen voimakaksikon nuorempi osapuoli. Mikäli ei toiminut Tikkalalla kulljettajana, oli ottamassa selvää, missä Sodankylän komein poro asuu. Saattoi kuulema joskus auttaa jäkälän kaivamisessakin. Piti nukkumisesta ja keskivahvasta, vihasi aamulenkkiä.

LUOSUJARVI JAAKKO, 4. 11. 49, Niesi. Muuten rauhallinen kaveri, mutta hiihti itsensä vahingossa ohi EK:n ja joutui AuK:iin. Iltalomailtoina teki lähtöä heti palveluksen päätyttyä, suunta oli ilmeisesti "sotilaskoti 2".

POIKELA RAIMO, 27. 3. 48, Rovaniemi. Tukilinjan asiallinen mies. "Kysykää Poikelalta, kyllä se tietää", totuttiin tokaisemaan ykköstuvassa. Rehellisen asiallinen mies, räpytteli siivet vääränä kohti Haminan tropiikkia.

RUOTSALAINEN ESKO, 8. 1. 48, Pyhäsalmi. Joukkueen lyhin, ei kuitenkaan tukaltaan. Joutui silloin tällöin turvautumaan toisten tupakoihin, poltettuaan omansa yhdessä päreitten kanssa. Päästeli oppitunnilla hiljaisia ärräpäitä ja vastasi kouluttajan kysymykseen: "Ky-kyllä ymmärrän". Ei poromiehiä, mestästi etelän gaselleja, joista yksi kuuleman mukaan ansassa Pulkkilassa.

SEPPÄNEN JARMO, 21. 5. 46, Rovaniemi. Rauhallinen tyyppi musiikin maailmasta. Tilanteen tullen muistutti kamelonttia, ainakin värinvaihtokykyä perusteella. Erikoistaipumukset tulivat esiin mittausaliupseerina pimeämittauksessa.

TIKKALA SEPPO, 27. 2. 47, Tornio. Menevä mies, mikäli volkkarissa oli pensaa ja vapaaehtoinen kuski. Voimakaksikon vanhempi puoli, joka ei saanut inspiraatiota kasarmilla iltalomailtoina. Tunsu tien varuskuntasairaalaan aamulla ja osallistui vielä vesipolvet ja munuaisviat sairastettuaan poroerotteluun Kansantalolla.

TOLPPI TEUVO, 20. 11. 48, Raanujärvi. Raskaan linjan hymyöpoika, jonka aktiivisuus tuli esiin vasta koulussa. Luki tunnollisesti ohjesääntönsä ja lainasi auliisti rahaa tarvittaessa. Jos ei Poikela tiennyt, niin ihme ellei Tolppi kyennyt vastaamaan.

VAARANIEMI RISTO, 1. 2. 50, Ylitornio. Joukkueen kuopus, mutta omai täysi-ikäisen oma-aloitteisuutta mentyyään vartioon jouduttuaan vastaanotolle. Mies, joka tekisi mieli opettaa puhumaan, että saisi tietää mitä kiharan tukan alla porisee.

VALJAKKA ERKKI, 2. 8. 49, Ivalo. Sai kurssin aikana kokea, mitä on intohimoinen rakkaus, kohde kylällä keimaileva kaunotar mallia 10 vaan ei 15. Onni, että pinna oli nuoresta iästä johtuen hyväkuntoinen, toisinaan se oli tosi kireällä. Sukset jalassa jätti vanhempansakin.

VESKONIEMI MAURI, 27. 8. 48, Ivalo. Lauleskeleva poikamainen kaveri, mutta pystyi kyllä tilanteen tullen olemaan tosi mieskin. Oppilasjohtajana keskittyi tunnin ilmoituksen tekoa varten, mutta kyllä se sitten menikin oikein . . . ainakin melkein.

VIRTANEN MAUNO A, 20. 9. 48, Haapajärvi. Kurssijulkaisun toimittaja. Omisti synnynnäiset käskijän lahjat, jonka vuoksi oli valmis komppaniaan jo puolikurssilta. Joukkueen pelätyin oppilasjohtaja. Tunnettiin joukkueen ulkopuolella paremmin jääkäri "väenönä".

VUOPIONPERÄ JUSSI, 21. 9. 49, Karesuvanto. Toisen ryhmän punaposki, hyväntuulinen virnuilija, joka ei tahtonut kenellekään pahaa. Oli tunnettu hyvästä piipputupakastaan, jota ei voinut olla antamatta kun kauniisti pyysi. Kömmähti silloin tällöin, mutta nousi urheasti pystyyn ja jatkoi hyväntuulista hölkkäänsä.

PST-joukkue

AUTIO KALEVI (Kalle), 10. 9. 47, Kemijärvi. Pikkujättiläisen voimat ja leijonan mieli samassa mieheessä. Käsittelee raskaan singon putkea kuin heikommät tupakkaholkkia. Herätti voimillaan ansaittua ihailua, kunnioitusta ja kauhua. Kallen pääharrastuksena oli kaikenkarvaisten leirien järjestely viikkovapaiden aikana, niin ainakin hän itse väitti. Osoitti päättäväisen mielenlaatunsa toimiessaan oppilasjohtajana. Kemijärvi Oy:n toinen, mutta ei suinkaan äänettömämpi osakas.

EEROLA MATTI, 7. 12. 48, Rovaniemi. Miksi Matti tuli armeijaan? Koska Matti pelkäsi. Matilla oli myös ns psykologinen silmä, jonka läpi päivänselvätkin asiat näyttivät toivottoman monimutkaisilta ja kiharaisilta. Ei vakuuttanut lauluäänellään. Ärsytti joskus meitä muita (= aina). Maastoliikkuvuus heikko. Tunsu selittämätöntä vetoa etelään, kuten esim. jonnekin ympyräkaupunkiin. Ihan joskus Matti oli mukava, niin ainakin Virta vältti saatuaan vipatuksi vitosen. Pst:n Tauno Palo.

HUTTUNEN OSSI, 6. 3. 48, Kemijärvi. Ossi-pojalla oli joskus aika kireällä, mutta ruotsalaisin postimerkein varustettu kirjekuori laukaisi usein uhkaavan tilanteen. Kemijärvi Oy:n toinen osakas, joka vielä kurssin loppupuolella pystyi investoimaan suuria, käteisiä, violetteja varoja. Ossin mielestä pitkä tukka ei mene oikein kansaan ja tekee samalla laulajan äänen kumman käheäksi (Kirka/Tapani Kansa).

IKÄHEIMO ILKKA (illu), 18. 9. 47, Rovaniemi. Partiohiihtelijä, joka suksien ja kiväärin lisäksi omisti vaimonkin. Kakkostuvan ainoa edustava urheilija, jolle liikkeellelähtö tuotti suunnattomia vaikeuksia. Ja ne illun hymykuopat ai, ai, ai. "Antakaa illulle suuri lapio, kyllä Ikäheimo jaksaa". Hiljainen mies, joka piti suurta ääntä itsestään.

JUNTTILA TIMO (timppa), 21. 2. 48, Käsämäki. Mies tropiikista palmujen ja hula-hula-hameitten maasta. Kävi salamasotakirjeenvaihtoa välillä S.kylä — K.mäki. Omisti tuvan ainoan "kamelin" (ainakin koulun vääpelin mielestä). Timpalla oli ihmeeilinen kyky ehtiä, vaikkakin viimeisenä, palvelukseen. Timpapa hoiteli penkka- ja punkkahommelit milloin kun muut nukkuivat tai istuivat Sotkussa. Kaappi kuin paraskin ruokakauppa. Kirjoitteli kaikenlaista toisten ja itsensä iloksi, etupäässä kumminkin itsensä.

KALLO JASKA, 2. 8. 47, Rovaniemi. Täsmälleen 2 kertaa 2 min liian hidaskaveri ainakin iltalomiensa suhteen. Oli keskimäärin aina menossa kylälle. Mikähän lie Jaska vetänytkin, puhuivat jostain Sotilaan Kodin Vihreistä Sisaristakin, kenpätietää. Mies täynnä intoa ja tarmoa. Ei suhtautunut mitenkään halveksivasti haaskalintuihin, ainakaan kurssin puolivälin jälkeen. Sotaharjoituksissa Lapin kova luonto vaati Jaskaltakin veronsa: huopasaappaat. Kaskuilija n:o 1.

KAIKKONEN IIKKA, 31. 10. 49, Kuivaniemi. Kova kundi Kuivaniemeltä. Koko tuvan "kaekkonen". Huolehti omaan jäljittelemättömään tapansa viihdepuolesta hiljaisuuden aikana. Tervehenkinen Isänmaan puolustelija ja tunnollinen soturi, joskaan ei niin hiljainen. Käynti muuttui jotenkin vaappuvaksi puolen kurssin jälkeen, ilkeämieliset puhuivat jostain hirvenlihapurkista. Sotaharjoituksissa Iikka loisti taistelulähtöinä ja heti, kun raskas sinko oli ampunut: "Kaikkonen, menkääpäs keittämään tosi kahvit". Odottelee hartaasti omia mopojaan: "Ei onnistu olomit, ei alakuunkaan onnistu."

KIRJAVAINEN ESKO, 30. 7. 48, Tornio. Esko-boy oli lähtenyt soitellen sotaan, senpä takia hänellä oli kitara aina mukanaan. Pataljoonan oma Tom Jones ja Kirka samalla kertaa. Laulamisen lisäksi osasi myös pyytämisen jalon taidon: "Anna ihan vähä." Uhkasi olla lentelemättä etelään. Mieliharrastus: tinkaus ase-
tovereiden kanssa melkein käsikähmäänasti. Ei pitänyt ollenkaan Tapani Kansasta, enpä usko, että Tapanikaan hänestä (Kirka/Tapani Kansa). Muistapas, Esko, että mikä laulaen tulee se viheltäen menee (Haminaan).

KORHONEN MATTI (kalmankuokka) 21. 12. 48, Kemi. Kalmankuokka sai vp:tä melkein puhelimella. Kärsimyksistään ja hirveistä tuskistaan huolimatta koetti roikkua toisten mukana. Onneksi lääkkeet näihin tuskiin eivät olleet kaukana, oma kaappi kun oli jonkinlainen kenttäapteeki. Laukoi täydeltä laidalta muulloinkin kuin vain sisäpiippuammunnoissa hiljaisuuden aikana. Matilla oli vaimo ja poika, mitä muuta mies enää tarvitsekaan.

LAHDENPERÄ KEIJO, 6. 12. 48, Tornio. Mies hymyn kanssa, harvemmin ilman. Pinna katkesi vaiheessa: "Tupa- ja aluepalvelijat — toimikaa." Sotaharjoituksissa innostui koukkailemaan ihan omiin nimiinsä Niskalan kanssa. (Iat. huom. Ei siellä parakissa naisia ollut) Kaappi-ilmoitukset tulivat terävästi, joskin hersyvän naurun säestyksellä. Viihtyi hyvin kylällä, mutta seuraavana päivänä ei oikein viihtynyt.

NISKALA VELI, 9. 8. 50, Tornio. Tuvan ikioma yhteinen ja ainoa kuopus, jolla oli tuhat kättä siellä ja ainakin saman verran täällä. Suvereeni asekesittelijä iästään huolimatta. Kertoman mukaan oli kihloissakin, no, Veli ehti joka paikkaan. Vahva kiinnitys Koukkaaja-patsaaseen opp Lahdenperän kanssa (vrt Lahdenperä Keijo). Ja kukas sen nelivitosen pyörän nostaa, jos ei Veli itse. Varsinaenen kähämi.

NURMELA TEUVO, 18. 10. 48, Ranua. Mies ilman saappaita, mutta ei suinkaan ilman menneisyyttä (saappaat ovat kuulemma tallessa . . . kotona). Käväisi silloin tällöin kylällä, minkä vuoksi, se jääköön salaisuudeksi. Sätäkanteossa tuskin parempaa koko pataljoonassa. Merkillinen mies monella tapaa. Kaapinavaimetkin säilytti . . . niin kaapissaan tietysti.

POKELA ERKKI, 21. 6. 49, Kuusamo. Asento simahti Erkiltämme parhaiten vaakasuorassa. Sotaharjoitusten aikana harjoitteli koululla sänkyynmenoa eri etenemistapoja käyttäen. Tarina kertoo, että Pokelalla oli kerran ihan oma Marlboro-aski (kirjoittaja ei ainakaan ole nähnyt). Ja ne etunojapunnerrukset . . . Oli perinyt jostain lintsailemisen taidon.

VIRTA ERKKI, 23. 5. 48, Sievi. Pataljoonan Sievin poika oikein kiharoiden kera. Kakkostuvan oma Svejk. Sorvaili juttua jos jonkinlaista rehevän piipun-savun suojassa. Piti koulun ainoan sissipelin tarkasti ajassaan. Erikoistunut imitointiin. Ei omistanut kertaakaan tulitikkuja — varsinainen sissi. Erkkiä harmitti koko armeijaantulo, paremmin hän olisi viihtynyt pienessä sievässä Sievissä.

Sodankylän Sotilaskotiyhdistyksen
tervehdys

Lapin Jääkäripataljoonalle

**SODANKYLÄN
OSUUSKASSA**

SODANKYLÄ — PUH. 36

VESTERISEN PUKIMO

SODANKYLÄ — PUH. 83

**Kevättalven vapaa-ajan viettoon
Myymme edullisesti**

- SLALOMVALINEITÄ
- HIIHTOVALINEITÄ
- PILKKIVÄLINEITÄ

SOKOS

SODANKYLÄ

FOTO-VALVIO

SODANKYLÄ — PUH. 144

Kaikkea valokuvausalalta. Passikuvat minutissa.
Suoritamme myös valokuvajäljennökset. Koke-
laille vänrikin takki ja lakki kuvausta varten

PALKINTOESINEET EDULLISESTI
KULTATAVARA- JA KELLOSEPÄNLIIKE
RÄSÄNEN

Sodankylä puh. 194

- HELVAR
- TELFUNKEN
- SCHAUB-LORENZ

- SONY
- PHILIPS

Radioliike EINO KORPI

Sodankylä Opennustie 18 puh. 79

VALOKUVAAMO

SOTILAIKEN KUVAUSKESKUS
(värrikin takki)

ROIFOTO

Rovaniemi — Kansankatu — Puh. 3450

MAASEUDULLE POSTIPALVELU

NIEMEN SÄHKÖ KY

A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIJA

SODANKYLÄ — KITILÄ

KOKO KANSAN PANKKI

**KÄYKÄÄ
TALOSSA**

— siellä aina ystävä —

KANSALLIS-OSAKE-PANKKI

Sodankylä — Puh. 27 ja 19

SODANKYLÄN AUTOKOULU
HARRINKOSKI

Sodankylä — Puh. 292

KELLO-, KULTA- JA SILMÄLASILIIKE
ANSELM PULKKINEN

SODANKYLÄ — PUH. 51

TERVETULOA OSTOKSILLE

NYT MEILLÄ!

Unelmienne toteutuneena FORD CAPRI

POHJOLAN AUTO Sodankylä P. 148

**LUOSTO
KUTSUU**

SUUNTANA ERÄMAAT

PENTTI H TIKKANEN

Lapin
Jääkäripataljoonan
tervehdys
kaikille
ystävillään

LAPIN KANSAN KIRJAPAINO OY